ZONDER RESERVE.

OM half tien uren, op aanstaande Dingsdag Ochtend, den 22sten dezer, zal het restand der Noordsche Deelen en Hollandsche Klinkers, per Publieke Vendutie worden verkocht aan Zyn Majesteits Custom-Huis, waar na eene Verkooping van Zuiker, Genever, Zeep, Salade Olie, Britsche Goederen, enz. zal gehouden worden, aan het Pakhuis van
HAMILTON ROSS & Co.

KENNISGEVING.

HANDELS en andere Acceptatien, worden Verdisconteerd, aan het Handelshuis van den Ondergeteekenden. Ter inwisseling Benoodigd Spaansche Matten en Ropyen. HAMILTON ROSS & Co.

PUBLIEKE VERKOOPING.

OP Donderdag den 31sten dezer Maand Maart, ten Plaatsen van den Heer NICOLAAS SMUTS, aan de Paardenberg, voor Rekening van den Heer GERRIT NIEUWOUT, van 1500, zeer extra en uitmuntende vette Schapen, en dito Slagt Ossen en Koeyen, de attentie van Slagters, en andere Liefhebbers, ten hoogsten waardig.
Zeggen het Voort.
Vendu Kantoor, Paarl den 14den Maart 1831.

AAN de respective Wyn en Koornboeren, maakt de Ondergeteekende bekend, dat zyn Vee Weide by uitnemendheid is, en dat by Vee ter Weiding aanneemt, tegen de prys van Twee Schellingen voor elk Os in de Maand, en Vier Rds. voor ieder Wagter in de Maand.
Slangerivier, 18 Maart 1831. J. J. KOCK.

10 RYKSDAALDERS BELOONING.

WEGGELOPEN, in de Maand October, 1829, eene Slave Meid, genaamd Zaronie van Mosambiek, zy heeft een gat door haar bovenste Lip, die haar by den Ondergeteekende besorgd, hal bovenstaande Belooning genieten, en die haar ophoud, wagte zich voor schade.
FRANS NICOLAAS JOOSTEN, Js.
Middel-Roggeveld, Distrikt Worcester.

Liefhebbery Tooneel.

HET HOLLANDSCH TOONEELLIEVEND GEZELSCHAP,
SPEELENDE ONDER DE ZINSPREUK:
TOT NUT EN VERMAAK,
ZAL,
Op speciaal verzoek, binnen kort vertoonen:
ROBERT,
Of, DE STRUIKROOVERS;
Tooneelspel, in vyf Bedryven.
Zullende het *NA-STUK* nader worden bepaald.

*** Aan genen dan Inteekenaren zullen *admissie* worden verleend; tot welk einde de Inteekenings-Lysten, als naar gewoonte, zullen worden uitgemaakt.

DE Ondergeteekende, Agent der "Zuid Afrikaan," te Stellenbosch, verzoek zyne Intekenaren, hunne Verschuldigde Subscriptie Penningen, voor of op den laatste dezer Maand te voldoen.
M. C. A. NEETHLING.
Stellenbosch, den 14den Maart, 1831.

BENOODIGDD, IN HET DORP DE PAARL.

EEN Persoon, die goede getuigenis van zyn gedrag en Bekwaamheid kan produceren, om 3 a 4 Kinderen de Engelsche Taal Gramaticaal te Onderwyzen, en, die tevens op de Forte Piano Lessen kan geven. Alsmede om gedurende de overige uren op eene Officie te Assisteren. Die daartoe genegen mogte zyn, kan op eene goede Salaris vry komen, Eeten en Drinken, enz. Rekening. Men zal regarde slaan, op Brieven, gerigt aan A. U, die op het Kantoor van dit Blad besteld worden.

ROND-HUIS, Kampsbaay, onder zeer voordeelige Conditien te Koop.—Nader informatie, by den Eigenaar.
J. C. HORAK.

NU UITGEGEVEN

AAN HET KANTOOR VAN DIT NIEUWSBLAD,
DE KAAPSCHE
PLAK-ALMANAK
VOOR 1831.
Prys Een Ryksdaalder,
IN DE PERS,
En zal ten spoedigsten worden uitgegeven,
DE
KAAPSCHE ZAK-ALMANAK
VOOR 1831.

*** Het kan geene zaak van groot verschil zyn, of de zamensteller of de Koper, de kosten van overbrengst betaald,—het postgeld komt slechts op een Penny, als er echter eenig Koper magt zyn, die volstrektelyk niet mogte kunnen bybrengen, om de onkosten te dragen, dan behoeve hy zich deswegens niet ongerust te maken, dewyl de zamensteller, zeer genegen zal zyn, hem van die zware onkosten te ontheffen.
"*Een penny* uitgespaard is *een penny* gewonnen."

UIT de Hand te Koop, by den Ondergeteekende, een Slave Jonge, oud omtrent 28 Jaren, geboortig van deze Kolonie. M. C. A. NEETHLING, Gen. Agent.
Stellenbosch, den 14den Maart, 1831.

BENOODIGD te HUUR.—Vier sterke Werkjongens.—Adres aan het Pakhuis van H. VOS & Co. Kerkstraat No. 6.

HEDEN Nacht te 2 uren, Overleed subiet, in den Ouderdom van 34 Jaren en 22 dagen, myn beminden Echtgenoot, JAN WOUTER NEETHLING, gevende ik by deze Kennis aan Naastbestaande en Vrienden.
MARIA JOHANNA CLOETE,
Wed. wylen J. P. NEETHLING.
Stellenbosch, den 13den Maart, 1831.

HEDEN Nacht Overleed alhier, tot onze innige droefheid, onse tedergeliefde Zoontje, HENDRIK, oud cirka 5 Maanden, waar van aan Naastbestaande en Vrienden worden Kennis gegeven.
D. E. EKSTEEN,
A. EKSTEEN, geb. Cloete.
Kirstenbosch, 15den Maart, 1831.

AAN Familie en Vrienden wordt bekend gemaakt, dat op den 15den dezer tot onzer grievendste leedwezen, is Overleden, onze geliefde Dochtertje, CATHARINA WILHELMINA DOROTHEA, in den Ouderdom van 8 Jaren en 7 Maanden.
A. P. HERHOLDT.
M. L. HERHOLDT, geb. Klein.

By het vermelden dat in de zaak van BOSMAN, eene Crimineele Actie voor de Supreme Court zoude begonnen worden, hebben wy gedwaald toen wy te kennen gaven, dat het Publiek ontevreden was, over de uitspraak van den Magistraat. De inteekening heeft alleen daarom plaats gevonden, ten einde de aanvallers te straffen. Doch het schynt dat onze Correspondent, 'EEN VRYE BURGER,' niet is, die Vrye Burger, die hy pretendeert te zyn, anders zoude hy meer gevoel hebben van het krenken der Burgerlyke Bystand en Veiligheid, die zoo onregtvaardig is verkracht geworden. De Prosecutie heeft ten doel dergelyke onwettige aanrandingen door Policie Beambten voort te komen, op dat de Boer die in de Stad komt, veilig zy.

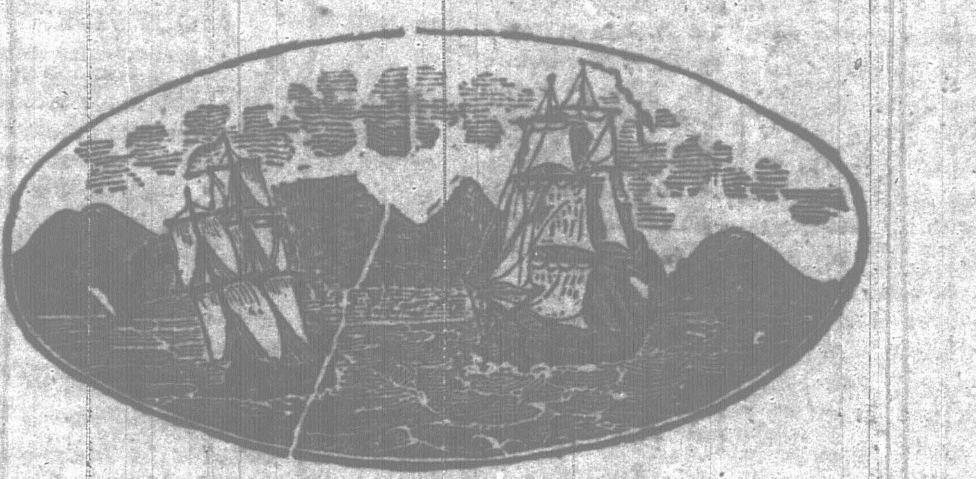

Zuid Afrikaan.

Tros Tyriusque mihi nullo discrimine agitur.—VIRGIL.

DEEL I. VRYDAG DEN 18 MAART 1831. No. 50.

Deze Courant wordt elken Vrydag Ochtend uitgegeven aan het Publicatie-Kantoor in de Kortemarktstraa (No. 1,) en des Zatur dags met de Post naar alle de Buiten-Distrikten verzonden.

Pryzen van Inteekening.—*In de Stad, per jaar,* 16 *Rds.; per kwartaal,* 4 *Rds*—*In de Buiten-Distrikten, per jaar,* 19 *Rds.; per kwartaal* 4 *Rds.* 6 *Sch*—*Voor eene enkelde Courant* 7 *Pence*

Aan den Redakteur van de Zuid-Afrikaan.

Clan William, den 28 *Feb.* 1831:

Mynheer.—Ik moet UE. melden dat er op den 24 dezer, alhier een onderzoek voor het Magistraats Hof, heeft plaats gevonden, aan acht Hottentotten die niet alleen omtrent veertig Beesten van een Ingezeten, van dit District, en zyne kinderen van zyne plaats aan Oliphantsrivier uit het veld, slechts 8 uren van dit Drostdy gelegen, hebben gestolen, maar ook met dezelve negotie hebben gedreven, wyl zy van die beesten klomps-gewyze, niet alleen in de onmiddelyke nabyheid van deeze Drostdy maar ook op dezelve, en zoo vervolgens langs de route tot aan de Groene Kloof. en wel aan fatsoenlyke Ingezetenen hebben verkocht, en wel tot een bedragen van negentig a een honderd Ryksdaalders, kontante penningen door hen ontfangen, welke komplot ook aan de Verloren vally, Kaapsch District, Paarden hebben gestolen, om zoodanige gestolene beesten met dezelven des te spoediger te kunnen wegdryven, gelyk zy ook gedaan hebben, welke gestolene paarden zy dan ook eerst en vooraf verruild hebben, om dezelven onkenbaar te maken. De diefstal der beesten is ontdekt, en zy zyn agterhaald geworden, waardoor eenige beesten zyn terug bekomen, die zy nog niet hadden verkocht en geslacht, en meest alles die de Ingezetenen van hun gekocht hadden, waardoor die menschen nu ook al hun geld kwyt zyn, het geen eene zeer harde zaak is, daar dit geschied door dat aan de Hottentotten zoo veel voorregt gegeven is, dat de ingezetenen er nu op zulk eene wyze door mislyd zyn. Er zyn zeer arme menschen onder die, die van de beesten gekocht en dezelven betaald hebben, maar die beesten aan den eigenaar hebben moeten teruggeven en dus myn vriend, oordeel dan nu met my, of dit niet tot oorzaak heeft, het rondzwerven van de Hottentotten, zonder pas? Zy hebben die beesten niet alleen gestolen, en onder voorwendsel van hun eigendom te zyn, verkocht, maar ook valsche namen opgegeven, het geen men op het ogenblik niet koude ontdekken, wyl men geen regt had hen naar een pas te vragen, UE zoude wel doen dit in uw Nieuwsblad te plaatsen, op dat dit tot een les voor andere individuen mogte strekken, om niet weer van Hottentotten te koopen, en daardoor niet aldus misleid en te kort gedaan te mogen worden, want wie steld nu die arme menschen schadeloos, die hun geld ter goedertrouw hebben uitgelegd voor zoodanige gestolene beesten, die zy hebben moeten terug geven, ofschoon zy bewezen hebben dat zy even zoo veel vertrouwen in de Hottentotten stelden, als dat het Gouvernement, wel gaarne zoude wenschen, ingevolge voorregten aan hen verleend, het geen echter van tyd tot typ in tegendeel met ondankbaarheid door de Hottentotten wordt beloond.

De voorzyde tevens die nu alhier geconfineerd zitten, hebben ook eenige der van hem ryaende menschen op den publieken weg aangerand, en zich van deszelfs by zich hebbende goederen meester gemaakt, hebben eenige dagen in de onmiddelyke nabyheid van de plaats waar dit begaan is opgehouden, zoo dat zy dit nog raar gemaakt hebben als de Bosjemans op de grenzen, die alleen steelen of roven, om eene onmatige honger te stillen, ofschoon zy zulks ook op eene vernielende wyze doet, maar, toch niet om er uit weelde Negotie, mede te dryven, gelyk hier het geval is, en dit op zulk eene aller brutaalste wyze tusschen de ingezetenen op afstanden van 2 3 a 4 uren te paar, van de eene plaats naar den anderen te stellen, het gestolene te verkoopen. Ja zelf tot aan de Sipier van het Dorp.

Ik ben, enz.
EEN BOER.

HOLLANDSCH NIEUWS.

Wy hebben eenige Hollandsche Couranten ter leen gehad, waaruit wy met genoegen hebben ontwaard, dat HOLLAND, namelyk *Oud-Nederland,* hunne voorzaten, in de tegenwoordige tyden en omstandigheden, geen oneer aandoet. De gebeurtenissen in Belgie hebben, zoo het schynt, in de eerste oogenblikken, de gemoederen in Holland geschokt, het geen nog meer werd toegeschreven aan de stilzwygendheid welke er aan de kant van het gouvernement plaats vond. Toen de zaken evenwel zoo verre gevordert waren, dat er eene afscheiding tusschen Holland en Belgie *de facto* plaats vond, heeft de Koning de Hollandsche Natie tot eene algemeene wapening opgeroepen, ter verdediging van hunnen Nederlandschen grond. "TE WAPEN," zeide de Koning in zyne proclamatie, "*op de dringende bede van uwen Vorst;*—TE WAPEN, *tot handhaving van Orde en Regt;*—TE WAPEN, *onder een eerbiedig opzien tot* GOD, *die zoo dikwyls Nederland en Oranje in gevaren heeft bygestaan.*" Deze regt patriotsche oproeping heeft als eene electrieke schok op de geheele Natie gewerkt; van alle kanten treden de Burgers als Vrywilligers op,—de Schutteryen en Burgeryen in de onderscheidene Steden,—de Studenten van de verschillende Academien, allen trekken gewapend op naar de grenzen van Holland. De Professor in de Godgeleerdheid van *Oord* te Groningen, de Professor VROLIK, te Amsterdam, benevens een Professor uit Utrecht, wiens naam wy ons nu niet kunnen herinneren, zyn allen mede uitgetrokken; zoo dat men met regt zeggen kan, de geheele Nederlandsche Natie staat gewapend op de grenzen. Wy verwonderen ons zeer over de geestdrift en eerbied welke de Natie, getrouw aan de spreuk: "EENDRAGT MAAKT MAGT," aan den dag leggen; waarby nog komt eene buitengewone aankleving en liefde voor den Nederlandschen Koning, WILLEM VAN ORANJE; terwyl wy tevens met geestdrift hebben ontwaard, hoe de Nederlanders, steeds, in alle hunne handelingen, en al hun doen en laten, hunnen steun en ondersteuning, met warm Godsdienstig gevoel, in den GOD hunner Vaderen stellen.

Terwyl overal waar de schuttery en vrywilligen uittrekken, zy eerst begroet worden door eene aanspraak van de Burgermeesters, waarvan wy aan onze lezers, in volgend Nommer die zullen mede deelen, welke door den Amsterdamschen Burgermeester VAN DE POLL is gehouden. In eene andere plaats, heeft na dat de schuttery door den Burgermeester was aangesproken de Commandeerende Officier, den uitmarsch met deze krachtige woorden gecommandeerd, "*Schuttery, in den naam van God, voor Vorst en Vaderland, voorwaards, marsch.*"

Het is waarlyk vreemd, en pleit zeer sterk zoowel voor den Vorst als voor de Natie zelve, dat in de tegenwoordige dagen, terwyl geheel Europa bezield is, met den geest van Revolutien, en tegen hunne Koningen opstaan, dat evenwel in Nederland, Vorst en Volk, bartelyk met elkander vereenigd zyn, in de verdediging van hunne haardsteden en Vaderland.—Van alle kanten stormen vrywillige giften en geschenken, van de Ingezetenen aan den Vorst tot ondersteuning van de tegenwoordige wapening. De een wapent voor eigen rekening eenige manschappen, de andere doet afstand van zyn Tractementen, een vierde zendt geld, weder anderen zenden kledingstukken, enz. enz. enz. In Rotterdam alleen hebben de Burgers eene som van 6000 Holl. Guld. byeengebracht om de huisgezinnen van de uitgetrokkene schuttery, te gemoet te komen, by een Regiment Huzaren hebben de gemeene soldaten een dag tractement als eene Vaderlandsche bydrage afgestaan. De van den 12 Nov. 1830 *Bredasche Courant* dit vermeldende zegt, "*Het is hier niet de grootte der som, maar de waarde der gift. Die braven! Zy hebben gemeend nog niet genoeg gedaan te hebben met hun leven voor het Vaderland veil te hebben, zy bieden zelf nog een deel hunner in der daad niet te ruime bezoldiging aan. Hunne edele gevoelen worde dan openlyk hulde gebracht en door iederweldenkende op hare regte waarde geschat.*"

De BELGEN hebben eenen aanval op Antwerpen, de sleutel van de Schelde, gedaan, ten getalle van omtrent 14.000 man. De Generaal CHASSE heeft zich vervolgens binnen het Citadel geconcentreerd: en wy zullen onze lezers in ons aanstaande Nommer mede deelen het Rapport wegens het aldaar plaats gevonden hebbende Bombardement. De Gen. CHASSE heeft zich zoo dapper geweerd, en zich als Militair zoo braaf gedragen, dat hy den naam van Nederlander eer heeft aangedaan.—Amsterdam wilde dien braven Held eene goude Degen ten geschenke geven, doch de geboortestad diens dapperen Generaals, THIEL, heeft gemeend dat haar die eer alleen toe kwam, en heeft hem dat geschenk ook gedaan. De Koning heeft verscheidene *Willems Orden* uitgedeeld, aan onderscheidene Officieren en gemeenen, welke zich als brave Militairen en Nederlanders hebben gedragen, waaronder zyn, de Generaal ANTHING en de Colonel KLERCK. Het Hoofdkwartier van het Hollandsch Mobil leger, gecommandeerd door den Generaal VAN GEEN, (die te Baravia is geweest,) bestaat te Breda. *Maastricht* is in een geduchten staat van tegenweer, en bevat een Garnizoen van 8,000 man, waarover Generaal DIBBETZ het bevel voert. De Generaal CORT HEYLIGERS is belast met de organisatie van de algemeene Volks-wapening. Schout-by-Nacht LUCAS, die alhier met het schip de *Zeeuw* is geweest, is Opperbevelhebber van de flotille in de Schelde, waarby zich het in het ll. jaar alhier geweest zynde sloep, de *Nehalennia,* bevindt. De Schout-by-Nacht VAN DE SANDE. is met zyn onderhebbende vloot, naar huis ontboden, om by de verdediging van de Schelde gebruikt worden.

De Kanonneerboten van Rotterdam zyn gesteld onder commando van den Luit.-Colonel (ter Zee,) DE MAN.

Een aantal van 1100 man Belgiers, hebben met twee stukken geschut, het Dorp *Oostburg,* in *Vlaanderen,* aangevallen, doch zyn door de BOEREN, ten getalle van 300, duchtig onthaald. By de eerste aanval hebben de Boeren 40 *à* 50 van de Belgen in het zand doen byten, waarop de Belgen terug zyn getrokken.—De BOEREN zyn dus, zegt de Courant van Breda, wanneer zy *éèns* zyn, ook in staat om geoefende Soldaten te kloppen. Hier waren vier Belgische Soldaten tegen *een Boer!!*

BREDA, den 25 October.

Heden zyn publiek gemaakt de navolgende koninklyke besluiten, als: WY WILLEM, enz.

Herzien ons besluit van den 4 dezer, No. 30 in houdende opdragt aan onzen beminden zoon, den Prins van Oranje; der tydelyke waarneming, in onzen naam, van het bestuur over alle de gedeelten der Zuidelyke provincien waar het grondwettig gezag erkend wordt:

En in aanmerking nemende, dat het ons, uit de onderscheidene akten van dat bestuur gebleken is, dat de erkenning van het grondwettig gezag in de Zuidelyke provincien geheel heeft opgehouden.

Hebben besloten en besluiten:

Art. 1. De opdragt, by ons besluit van den 4 dezer, No. 30, aan onzen beminden zoon den Prince van Oranje gedaan, wordt gehouden voor vervallen.

Art. 2. Ons bestuur, overeenkomstig de grondwet, zal zich van nu voortaan bepalen tot de Noordelyke provincien en het Groothertogdom Luxemburg, en zulks tot zoo lange ten aanzien der zuidelyke provincien, niet overleg onzer bondgenooten, nader zal zyn beslist,

Art. 3. De vestingen Antwerpen, Maastricht en Venlo zullen desniettemin door onze krygsmagt bezet blyven, en voor zoo veel zulks niet reeds geschied is, in staat van beleg gesteld worden, zoodra onze Opperbevelhebbers in dezelve dit zullen nodig oordeelen.

Afschriften dezes zullen worden gezonden aan onzen beminden zoon den Prins van Oranje, aan onzen beminden tweede zoon, Prins FREDRIK der Nederlanden, Admiraal en Kolonel—Generaal, aan de hoofden der departementen van algemeen Bestuur, aan den Raad van State en aan de Algemeene Rekenkamer, tot informatie en narigt.

Gegeven te 's Gravenhage, den 20sten October des jaar 1830, van Onze Regering het zeventiende.

WILLEM.
Van wegen den Koning,
J. G. DE MEY VAN STREEFKERK.

WY WILLEM, enz.

Gezien ons besluit van heden, No. 109.

En in aanmerking nemende, dat onze beminde zoon, de Prins van Oranje, by het eerste lid van zyn besluit, den 16 dezer te *Antwerpen* genomen, aan de Gouverneurs en Gedeputeerde Staten der provincien, welke zyn gezag erkenden, voorloopig heeft opgedragen de afdoening van alle zaken, welke daarvoor vatbaar mogten zyn, met last om zich onmiddelyk tot hem te wenden, ingeval eene beslissing zynentwege noodzakelyk mogte wezen.

Hebben goedgevonden en verstaan, te bepalen, dat de Gouverneurs en Gedeputeerde Staten der provincien *Limburg* en *Antwerpen,* zich, in de gevallen, by evengemeld besluit bedoeld, voortaan zullen behooren te wenden tot onze Opperbevelhebbers in de vestingen *Maasbricht* en *Antwerpen* respectivelyk, aan welke Opperbevelhebbers wy, by dezen, de uitoefening opdragen van het opperste gezag, hetwelk onze beminde zoon, de Prins van Oranje, zich by zyn voorz. besluit van den 16 dezer had voorbehouden.

Afschriften dezes en van ons besluit van heden, No. 109, zullen worden gezonden aan de gezegde Opperbevelhebbers, om dien overeenkomstig te handelen en dit ons besluit ter kennis te brengen, van de Gouverneurs der provincien *Limburg* en *Antwerpen,* tot derzelver informatie en narigt.

En zal voorts Ons besluit kopielyk worden medegedeeld, aan alle de hoofden der departementen van algemeen Bestuur en aan de Algemene Rekenkamer, tot informatie.

WILLEM.
Van wege den Koning,
J. G. DE MEY VAN STREEFKERK.

Een ooggetuige, welke, den 11den, uit *Doornik* is vertrokken, heeft ons eenige byzonderheden omtrent den toestand dier plaats, als ook van het land, hetwelk hy doorgetrokken is, medegedeeld.

Te Doornik, had men, sedert eenige dagen, over Frankryk, vele vrywilligers zien binnen trekken, die, volgens hun zeggen. Belgie kwamen helpen bevryden, doch naar ons gevoelen de armoede kwamen vergrooten, die zich thans reeds overal in de zuidelyke streken doet gevoelen. Volgens het gezegde van eenige Doorniksche inwoners, bedroeg het getal er van 5000 man. De verhaler verklaarde echter er voo vele niet gezien te hebben. Ruim veertien dagen geleden was er uit *Doornik,* eene colom reguliere belgische troepen infanterie, en een escadron jagers tepaard uitgetrokken, zich naar Limburg dirigerende. De overige reguliere troepen durfde men niet wegzenden, uit hoofde men eene volksbeweging vreesde. Het gemeen, niet alleen daar ter plaatse, maar in alle steden en dorpen, die genoemde persoon was doorgetrokken, nam eene dreigende houding aan, en morde tegen het belgisch bestuur, zeggende, dat de Hollanders beter betaalden, en veel geld verteerden, waardoor de lagere standen, in de gelegendheid gesteld wierden, veel te verdienen.

De wekelyksche koornmarkten moesten door de troepen en de gewapende burgermagt beschermd worden, en onderscheidene malen hadden daarby gevechten, tusschen deze en het gemeen plaats. Alles was neerslagtig en velen verlangden naar de terugkeer van den voormaligen staat van zaken.

Het voorlopig Gouvernement had eene algemeene wapening of liever een algemeen uittrekken voorgeschreven, waarby alle weerbare manschappen van 21 tot 50 jaren moesten opkomen. Overal hoorde men de trom roeren en zag men manschappen vertrekkén, die echter voor het grootste gedeelte, van geene andere wapens dan van stokken met messen voorzien waren. Deze soort van landstorm zal geen soldy trekken, om reden *de Potter* verklaard heeft, er geene fondsen voor handen waren. Hy diende het vaderland voor niet (hieraan twyfelen wy) dit voorbeeld moest door de anderen gevolgd worden, enz.

CHASSÉ.

Wyze—*Vivat Oranje, hoezee!*

Wie praalt aan 't hoofd der heldenstoet? *Chassé!*
Wie heeft gewroken Hollands bloed? *Chassé!*
Wie spreekt uit monden van metaal,
Der TROMPEN en DE RUITERS taal?
Chassé! Chassé! Chassé!

Wie heeft gestraft het snoodst verraad? *Chassé!*
Wie redde 't bolwerk van den staat? *Chassé*
Wie toonde wat de Leeuw vermag,
Die voormaals d'aard nooit duim'ren zag?
Chassé; Chassé! Chassé!

Wie heeft de muitzucht perk gezet? *Chassé!*
Wie 't monster in zyn nest verpletf? *Chassé!*
Wie is, als Neêrlands oudste zoon,
De hechtste steun van 's Konings troon?
Chassé! Chassé! Chassé!

Oud Neêrland zyt gy dier en waard, *Chassé!*
Uw heldenroem klinkt luide op aard, *Chassé!*
Voor U reist onze zegebeê,
Wy zingen met het leger meê,
Vivat Papa Chassé!

DE ZUID-AFRIKAAN.

KAAPSTAD DEN 18 MAART 1831.

Na al het geen er geschreven en gezegd is geworden, omtrent de vermindering van misdaad, en onder de *Veelbeloovende* eerste bezitters van ons Land, zou men byna genegen zyn om te geloven, dat dit eens zoo *deugdzaam* en *onschuldig* volk, in hunne eerste staat van onnozelheid ware terug getreeden, die de *Reseaaches* beweert dat de hunne was. Of dit al of niet het geval zy "zal de leezer met genoegen zien, uit zekere Rapporten, dat het Horzels nest vernietigd is, en ofschoon deze rapporten of berigten verhalen, dat men het veordeel der standvastige uitoefening der wetten tegenwoordig begint te gevoelen. Wy moeten en kunnen *zien* en *aantoonen*, dat deze snorkery omtrent de uitwerkingen des wetten niets meer, en niets minder is als een "*bullebak*" alleen zigen aan den ADVERTISER.

Van alle schynheiligheid in deze schynheilige weereld, zulde sterne, behoed my van eene schynheilige beoordeeling. Hoe onverdraaglyk deeze soort van schynheiligheid in zyne dagen moge geweest zyn, zoo roepen wy uit; Behoed ons voor de schynheiligheid van den ADVERTISER.

Wy spreeken nu niets van de Slaven, maar wy spreeken alleen van den *Hottentot*, van "die goede lieden" dat diep verongelykt volk, de verdrukte kinderen des onschulds en der deugd, die toen de Portugeezen voor het eerst aan de Kaap de Goede Hoop landden, zoo opmerkelyk voor deszelfs zedelyk gedrag waren, dat zy de natuur wetten *beter* betrachteden, als de *meeste beschaafde volken**, die tot in het jaar 1770, nog nimmer op een enkelen diefstal waren betrapt geworden, en onder welke voor dat zy *door den omgang met de Europeesen waren bedorven*, Overspel en Hoerery als misdaden werden aangezien†, doch, "de bakens zyn verset, het gety is ook verloopen," helaas! helaas! hoe beklagens waardig is de verandering. Van het eene uiterste is men tot het andere overgeslagen. Verdrukking en onregtvaardigheid hebben deugd en zedelykheid, in ondeugd en dronkenschap veranderd. Hunne vryheid wierd hen onthouden en zy zonken in neerslagtigheid en onteerding. de Vryheid wordt hun terug gegeven, en zy worden landloopers en dieven. Voor vyf en twintig jaren geleden, toen de Missionarissen hunne standaard nog niet in Zuid Afrika hadden geplant, waren de Hottentotten een onnozel en onschuldig volk: in 1830, toen het behoorlykste kleinood des levens hun door de Missionarissen was terug gebragt, vereenigden zy zich in Benden, die de onbedingste aangenaamheden van eene lang-betwiste onafhankelykheid wilden genieten, in het land hunner geboorte, en van den eerste tot de laatste, legden zy zich toe op het pryzenswaardig doel, om mét de meeste spoed de kudden en het vee, dat hunne voorvaderen eertyds hadden bezeten, te herwinnen. In 1700, waren zy niet te vrede met eene strenge geeseling, die aan een misdadiger gegeven werd, over het steelen van een Warmbuis met zilvere knoopen, zy (de Hottentotten van zekere kraal naby de Stad gelegen,) verbanden hem uit hun dorp als onwaardig om onder hem te leven‡, in 1831 gelukt het eene bende van acht Hottentotten onder verdichtte namen, om veertig Beesten van eene plaats 8 mylen van Clan William gelegen te rooven. Zy verkoopen daarvan een gedeelte in het Distrikt, verruilen eenige anderen voor Paarden, zy randen de Reizigers langs den weg aan maken zich meester van hun goed, en om de maat vol te meeten van deeze stoute en onbeschaamde diefstal, durven zy zelf by den schout van het District het gestole gaan verhandelen. Zoo als breedvoeriger in een ander gedeelte van ons Blad te vinden is. uit het verhaal van *Een Boer*, dat nog verergerd werd door een dergelyk staaltje, geteekend *Veritas*. Hoe moeten wy nu over zulk een staat van zaken oordeelen?

De tusschenkomst van personen die daartoe ongeschikt waren (zoo als onlangs ten genoege is beweezen geworden) om de verbetering van een ras van volk te onderneemen, dat gerekend kan worden verre beneden andere menschen te zyn is eene algemeene oorzaak van beklag geweest, wat ook de vrienden van de zogenaamde Reformisten daar tegen mogen zeggen. Dat er eenige groote dwalingen bestaan, omtrent het gehouden gedrag tegens dat Volk, en dat de verkeerde yver die meest in 't werk is gesteld om hen vry te maken, zonder eenige beteugeling te bepalen tegens de gevolgen van eene te plotselyke vrystelling, en zonder de minste verzeekering voor hun toekomend goed gedrag en arbeidzaamheid, het schadelyke van welk systema diep over de geheele Kolony is gevoeld geworden, zal het onderwerp worden van een werkje, dat in het licht staat gegeven te worden, en wy belooven dan ook het Publiek te onthalen op een waare en lange lyst van daadzaken die de grove en ongegronde lasteringen welke in de *Researches* te vinden zyn, zullen wederleggen.

Het schadelyke ontstaande van een te groot vertrouwen op de wonderbaare uitwerkzelen van de poogingen der Misionarissen, ziet men dagelyks in druk verchynen, en wy laten het dus aan die geene over welke de droevige onderyinding van deeze waarheid zelfs in deeze Kolonie hebben gehad, om onze aanmerkingen te ondersteunen. Hier vind men lieden, die voorgeven de beginzelen van Godsdienst en zedelykheid in te prenten aan een onwetend volk, het grootste van welke beginzelen de *waarheid* is, terwyl zy bewust zyn dat zy zich onledig houden om eene soort van waarheid te verspreiden, die men onderscheiden kan in de bewoording van *Godsdienstig bedrog*. Wie, die maar eenigzints bekend is met de inlandsche Natien in deeze Kolonie, en die dagelyks met hen heeft omgang gehad, en zulk een afbeeldzel van *ongemaakte vroomheid*; leest, als op pagenaar 21 van "*The Christian Recorder*" wordt verhaald, kan zulke prullen als daar aan het publiek worden voorgedragen, verduwen. Een bedrog van dien aart kon voor goede munt aangenomen geworden zyn of geloofwaardig hebben gescheenen, aan die geenen die op een afstand van de plaats daar het gezegd wordt voorgevallen te zyn, woonen, maar, er bestaat ongelukkiglyk een werktuig hetwelk alle de fyne pogingen om het zand in der menschen oogen te strooyen vernield, en wy noemen ons gelukkig dat er zulk een werktuig ook hier bestaat. Het is machtiger dan alle de geheime wegen van eenige factie, en verre verheven boven alle de aanslagen van schynheiligheid en Geestdryvery, zoo lang het in ons vermogen is, dit werktuig te gebruiken ten nutte der maatschappy, zal het een onzer voornaamste pligten zyn om eene aanhoudende tegenstand, aan dubbelzinnigheid en valsche voorstellingen te bieden.

Kan men wel met eenige reden aandringen, dat door de wereld te misleiden met een waarschynlyk en goedgemeend verhaal, van de uitwerkselen der Missionarissen arbeid, waar hun invloed zich heeft doen gevoelen, zulke overdrevene verhalen stilzwygend behoorden te worden voorbygegaan, in aanmerking van de toekomende voordeelen welke daaruit voor de onbeschaafde volken die ons omringen kunnen geboren worden, en dat om dit belangryk oogmerk te bereiken, men zyne toevlugt moet neemen tot nagemaakte middelen, zoolang als er nog onvervalschte te bekomen zyn. Dit zouden met eens eene bekentenis zyn, van het onvermogen en de zwakheid der waarheid. Wy hadden gedacht dat de tyd voorby was toen men door de eene af andere kunstgreep de waarheid met een sluyer moest bedekken, en dat het ambacht van geloofs yver en bedrog, reeds lang als een weinig voordeel gevend beroep bekend was, en dat eene nieuwe orde van zaken de oude was opgeveild.

* "Zie Researches" deel 1, Pag. 3.
† dito dito dito 8.
‡ dito dito dito 5.

De onderstaande zyn eenige der gebeurtenissen die by het onlangs plaats gehad hebbende zwaar weder voorgevallen zyn.

By den Heer C. Brink, Jz. woonachtig aan Drakenstein, is de Bliksem in de Keuken, alwaar aan meiden en kinderen 10 persoonen present waren, geslagen; hier van zyn 3 meiden door dezelve omver geworpen, waar van 2 volkomen hersteld zyn, en de derde nog lam aan de armen is, in diferente wendingen, sloeg dezelve een die *hond* onder de tafel was, dood, en toen door het dak uit; zoo dat, een stuk hout nederviel, en in een oogenblik stond het gebouw in volle vlam, waar door het gandsche dak met het achterste gedeelte van de onderste verdieping, en al het voorraad, en de meubelen, die er op en in was, verbrande, latende alleen de onderste verdieping van het voorste gedeelte des gebouws overig, die door eene Brandzolder bewaard bleef. De schade door de brand veroorzaakt, wordt door den Heer Brink berekend op 20,000*f*.

By de Heer P. B. Burcherds, aan het Ronde Boschje, is dezelve mede ingeslagen, doch zonder belangryk gevolg, ter zelver tyd, zyn de lyzels uit de handen van eenen koetsier, die daar omtrent reed, geslagen.

By de Heer D. Truter, aan Zwartland, is dezelve ook ingeslagen, zonder ander gevolg, als het afslaan van een stuk houtwerk.

Een span Paarden van den Heer J. Villiers, Drakenstein, door de Donder verschrikt zynde, is op een loopen geraakt, de Koetsier is van de wagen geslagen, de wiel liep hem over het hoofd, en in eenige uren daar na was hy dood.

SLAVEN-WET-STRAFBOEKJES.

Het is eene algemeen bekende zaak dat de Ingezetenen deser Kolonie, Memorien aan den Gouverneur hebben gepresenteerd, daarby verzoekende herroeping van de Wet omtrent de Strafboekjes, of anders suspensie van de werking van dat gedeelte van de Nieuwe Slaven Wet, tot dat Zyner Majesteits welbehagen zal bekend zyn, op de door de Ingezetenen voorgestelde grieven tegen die Wet. Wy vinden dit alles in het uitgebreide mede gedeeld in de *Zuid Afrikaan*, van den 7den en 21sten January ll. waarin wy verhaald vinden, dat Zyne Excellentie zoude geantwoord hebben, dat dit te doen, buiten zyne macht was, doch dat de Ingezetenen bedaard de uitspraak van Zyne Majesteit moesten afwachten. De hoop derhalve dat Zyne Majesteit aan hunne bezwaren gehoor zoude geven, even gelyk geschiedt is, met die hatelyke Wetsbepaling, waarby de *beschuldigde verpligt werd zyn onschuld te bewyzen, in plaats dat de schuld door den aanklager zoude bewezen worden*, zie Ordonnantie No. 19, schynt de gemoederen der Ingezetenen tot bedaren gebracht te hebben, en zy hadden reden te verwachten, dat het antwoord van Zyne Majesteit nog verwacht zoude kunnen worden, alvorens de Slaven Eigenaren, hunne verantwoording op de boekjens voor de eerste zes maanden, zoude moeten doen. Dan wy vinden de gemoederen weder opgewekt door de Advertentie van den Beschermer van Slaven, d.d. 10 Maart, laatstleden, de Slaven Eigenaren, tegen den 11den April aanstaande oproepende, om soodanige verantwoording te komen doen. Wy hebben de Ordonnantie nog eens nagezien, om te zien of wy in onze meening ook dwalen;—maar neen, wy vinden in Art. 29, wel duidelyk gezegd, dat de Slaven Eigenaren verantwoording zullen moeten doen, in April, en in September, van de *verlopene zes maanden*, beginnende met primo January. Het is hier uit dus duidelyk, dat de *eerste* verantwoording gedaan moet worden, in de maand van *September*, voor de zes maanden, beginnende met primo January 1831, en eindigende met ultimo Juny 1831, en dat de *tweede* verantwoording voor de *zes* maanden, beginnende met primo July, en eindigende met ultimo December 1831, moet geschieden in April. Hoe dan? vragen wy, kan de Slaven Eigenaar aan den Beschermer in April aanstaande eene verantwoording doen, van de *verlopene zes maanden*, daar in gevolge Art. 26, de Boekjes in December 1830 zyn uitgereikt, en eerst met primo January 1831 kunnen beginnen te lopen? De Beschermer van Slaven heeft even min regt om van de woorden van de Wet, die toch duidelyk zyn af te wyken, als om de Slaven Wet, waar over de Burgers grieven genoeg reeds gevoelen, nog ondraaglyker te maken. Wy geloven dat de Beschermer geen regt heeft om den Slaven Eigenaar op te roepen, om zich voor drie maanden te verantwoorden, wanneer de Wet van hen vordert, eene verantwoording alle *zes maanden!*

Daar wy vernemen, dat er eene algemeen ongenoegen deswegens bestaat, gevoelen wy ons verpligt, om de ongelukkige Slaven Eigenaren, ons gevoelen mede te deelen, welke deze is, dat men *of* aan den Gouverneur by betamelyke Memorie verzoekt, den Beschermer van Slaven te gelasten, om zich te houden aan de Wetsbepaling, volgens Art. 29 der Slaven Ordonnantie, *of* dat men zich in regten tegen betaling van de boete van £ 10 verzet, ten einde de Regter uitspraak doe, of de Beschermer van Slaven, *eene drie maandelyksche* verantwoording kan vorderen, wanneer de Wet slechts eene *zes maandelyksche gelast*. Wy spreken alleenlyk van die weinigen, die Boekjes genomen hebben, want zoo als wy zyn geinformeerd, heeft slechts een zeer gering getal Slaven Eigenaars Boekjes uitgenomen, op grond dat het onmogelyk is aan die Wet te kunnen beantwoorden. Wy erkennen de onmooglykheid daarvan.

De Memorie van grieven, zyn reeds verzonden, en wy hopen dat Zyne Majesteits Ministers belangstellende in de rust van de Kolonie, aan Z. M. zullen raden om die Wetsbepaling te veranderen.

DIE HOOREN WIL, HOORE.

Marmontel, in zyn Werk genaamd Belisarius, heeft eene afdeeling ingevoerd

"De waarheid straalt van zich zelve door, en men verlicht de gemoederen niet door de vlammen der Houtstapels."

Ik vermeen dat de Editeur van de "Advertiser," dit weze zyne attentie zal waardig achten, en daarby in het oog houdt, dat als men iemand wil onderrigten, men hem moet overtuigen, maar niet uitschelden.

IK BUIG, MAAR IK BREEK NIET.

VYF COURANTEN OVER DE SLAVEN QUESTIE.

Cenca em rama! Vyf aan eenen stengel, is eene Geneeskundige plant, leder wolkers stengels vyf bladeren en eene meenige bloemen opleverd, maar terwyl wy de bekoorlyke schikkingen der Natuur bewonderen, en daar uit voordeel trekken, leiden wy noch onderwys hoch vermaak af, uit eene redevoering van 35 bladzyden, waar in lederen stengel ons tot vyf of zes hoofdpunten voert, die lomp aan malkander geknoeid zyn, en die geene wezentlyke strekking hebben op het werkelyk voorwerp van onderzoek.

En van den Naam van den Schryver, en het aanbelang van het onderwerp onderrigt, te gemoed ziende, dat Celers Vyfpuntige Stam zou opwegen, verbeeld u, gy Reuzen van de Pers, de Wynpers, de Drukpers, de drukking der Belastingen, met welke opregtheid ik uitriep, toen ik de poel waarin gy allen staakt, voorby was.

"a pox confound the fellows Bedlan's reg's,
"oh he hath done the work of fifty peg's!

De Nationale Schuld; Bryan Edwards; de Goddelyke Drukkunst; onbepaald vertrouwen in Burgerlyke overtreding; het gemeene Volk; de kennis; deugd en rykdom van de Natie; adelyke Bedelaars; het klein sommetje van Een Millioen 's jaars; de verzekering van politieke manteldragers; het geheel Ryk is een, en de onkosten moeten algemeen zyn, het Ryk is verdeelt, en een gedeelte behoord niet te betalen; om door verlies te sparen, om door eene opoffering te winnen.

Die geenen die het ondervonden hebben wat het is om op een *Molenaart* schamele kost te ontbyten, een wilde Ganzen *jagt* te volgen, en daarna verpligt te zyn om zulk een mengelmoes als de Vyf Couranten te verteren, moeten ondanks hunne goede wil omtrend de Slaven Questie, bemerken, dat die niet zal verklaard worden door de afgebrokene stralen welke de beschadigde Juweelen van de Koloniale kas van zich af werpen.

Op pag. 11 en 14, beweert men, dat de Slaaf om zyne vryheid bedrogen wordt, en dat Recht, menschlievendheid, de vereeniging van het Ryk, de bevordering van deszelfs inwendige rust, en uitbreiding van deszelfs hulpmiddelen, zyne herstelling tot dien stand vorderen.

Men zoekt te vergeefs naar een enkel bewys, ter staving van deze vermetele stelling of overdrevene redenkaveling. Doch indien Groot Brittanje werkelyk beschaamd is over dit ingebeeld bedrog, kan haar ellendige verarmde staat, zoowel naar ziel als ligchaam, ontstaande uit hare Staatkundige ongebondenheid waar aan zy ook in andere opzigten zoo lang *onschuldig* is onderworpen geweest, en waar van wy een gedeelte der *onwettige* Slagtoffers zyn.

De aanhalingen van Schryvers, geven ons somtyds een schemerend licht, in gevallen waar de Rede stil staat, maar die van "Montesquieu," is byzonder ongelukkig, dewyl die klaarblykelyk betrekking heeft, op een Vry-man, tot een staat van Slaverny gebracht, en door zyne verslaving tot redenloosheid overgaande; terwyl in het voor ons hebbend geval, de geborene Slaaf door zyne verplaatsing in een ander land, in de schaal der menschelykheid wordt verheven. Indien Groot Brittanje dit niet mede gevoelde, zou zy niet slechts van zyne vrymaking, maar van het herstel in zyne vryheid, in zyn geboor e land spreken, in stede van hem een deelgenoot in onze half verstorvene vryheid te willen maken.

De gave der Vryheid aan den Slaaf, schynt geensdeels onder de benoming van herstel te kunnen worden geplaatst. Het natuurlyk reeht tot Vryheid, wordt dikwyls aangehaald, maar altyd met eene zekere kieschheid die de omschryving, daar van zoekt te vermyden. Het meent, veronderstel ik, dat het van natuur wild schepzel, dat men Mensch noemd, moet getemd en naar zekere zeer kunstige wetten der Maatschappy gevormd worden, om hem dan tot zekere over een gekomene Rechten toe te laten, die gedurende Eeuwen lang, en door de pogingen onzer Europische Voorouders zyn beschouwd geworden, als het erfdeel van alle vry geborene Menschen.

De ongerymde gedachte van onvoorgeschrevene, onafgescheidene en onverstaanbare Wetten, reeds lang met derzelver Voorvaderen begraven zynde, kan ik niet veronderstellen dat er eenige meening bestaat, om de opperhuid onzer zwarte broederen met derzelver assche te verwen.

Wy zouden dan kunnen wagen om den Slaaf, als hy eerst door ons uit de dwingelandye van zyne eigene Landslieden verlost wordt, te beschryven, als een zeer weinig minder *iets*, de naneef, van de Homo Sylvestres, of de groote aap van Sierra Leone, zoo wel door de gelykvormigheid van wegen bekwaamheden en neigingen. Wy willen echter toestaan, dat er een onderscheid is; op dat Groot Brittanje er niet op aandringe, dat wy met onze gepelsde naburen de Berg Burgers in vrienschappelyke betrekkingen zouden treden.

Als wy over den Neger spreken als Slaaf, voor dat hy in ons bezit geraakt, beweer ik dat het verhaal van veele geloofwaardige Schryvers en het geen wy van de ongelukkige schepzels zelf kunnen te weten krygen, aantoond, dat zelf onder hen eene staat van de afschuwelykste Slaverny bestaat, dat behalven het lot des oorlogs, de inboorlingen door hunne duivelsche opperhoofden, van tyd tot tyd worden opgeofferd als offerande, dat zy in koelen bloede worden vermoord, en aan de Arabieren of Mooren worden verkocht. Beschouw nu aan de andere zyde den Europeer, die by toeval ter Markt koomt; hy koopt, en verandert in werkslieden, die voor hem en henzelven nuttig worden, de half redenlooze schepselen die hy gekocht heeft.

In vervolg van tyd, begint het schepsel zyne gedachten te vormen, en eindelyk denkt hy zoo als de betere schepselen die hem omringen.

Van hier af beginnen zyne aanspraken op ons. geene eisschen van geboorte recht, want hy is van onnaspeurlyke ouders af een Slaaf, maar van mededogen voor een hulpeloos schepsel, hetwelk wy door zyne gewoontens, zyn gevoel en zyne betrekking op ons gedeeltelyk met ons zelven hebben gelyk gesteld.

Dit mededogen, en dit gevoel heeft zich in het uitgebreide betoond, door de talryke vry makingen, en door de gereedelyke medewerking onzer Burgeren, zoo lang zy konden medewerken in het daarstellen van regulatien, die tot de meerdere zekerheid hunner personen en goederen konden strekken, naar mate dat meerder verstand vermogens der Negers zich ontwikkelden: en het zal misschien niet te veel gezegd zyn, dat, had het Britsche Gouvernement de meer rechtvaardige grondbeginselen van het Hollandsch Bestier omtrend deze Kolonie opgevolgd, de geheele Slave bevolking met groote schreden tot derzelver Vrydom zoowel genadert zyn. Doch verontwaardigt als wy zyn, over de willekeurige ontroving van ons geboorte recht, en de daar uit gevolgde verdervelyke afpersingen waar aan wy zyn blootgesteld, zou het onredelyk zyn, om de verwachten, dat wy eenige overhaasting zonden aan den dag leggen, om de omgekochte gevoeligheid van Groot Brittanje voor ons Eigendom in Slaven, in te willigen, terwyl zy met de koelste onverschilligheid op de tot Slaven gemaakte Eigenaars neder ziet.

JONES OF BLOEMHOF.

(HET VERVOLG HIERNA.)

Correspondentie.

AAN DEN REDAKTEUR VAN DE "ZUID-AFRIKAAN."

DE POST.

Antwoord aan R. T. W. in de "Advertiser" van den

Mynheer!—Een Correspondent in de "Advertiser," die zich R. T. W. onderteekend, heeft goed gevonden om eene ongegronde klagt tegens de gezamentlyke Post-kontrakters voor te brengen. Of hy eenige kennis draagt van de werkzaamheden van het Post-kantoor, of niet, kan ik niet zeggen, maar in dit geval dwaalt hy ten eene male.

Hy begint met zich te beklagen over het *moedwillig* verzuim in het vervoeren der Post van de Kaapstad naar Grahams-stad; en voegt daarby, dat die omstandigheid *openlyk* (op welke wyze?) de tusschenkomst van het Gouvernement vordert! Dit gelykt van de zyde van R. T. W. al zeer sterk naar een moedwillig en opzettelyk voornemen om eene blaam op de Bestierder van het Post-kantoor te werpen, die even zoo min verantwoordelyk is voor de *overtredingen* der *Kontrakters* als de laatstgenoemde; het zyn voor die der Postryders, dewelke, zoo er al eenige worden gepleegd, ten eene male toe te schryven zyn aan onvoorziene toevallen. Hoe dankbaar moeten R. T. W's waarde vrienden, de *Winkeliers*, niet zyn, dat hy hunne geringe belangens zoo zeer ter harte neemt. Verwagt R. T. W. misschien dat de respectabele Opzigten van het Departement, de Postryders van de Kaap naar de Grahams-stad zal vergezellen, om te zien of de Kontrakters hem met goede Paarden en fluksche Postryders voorzien?

R. T. W. tracht te bewyzen, dat de Kontrakters nalatig zyn,—hy zegt, dat, toen Zyne Excellentie den Gouverneur in Grahams-stad was, de Post des Woensdag avonds aan kwam, en dat die nu meestal des Donderdags avonds, en somtyds des Vrydags, aan komt. R. T. W. herinnert zich misschien niet, dat het in den Zomer was toen Zyne Excellentie in Grahams-stad was, noch dat de zwaarte der Post-zak sedert aanmerkelyk is vermeerderd.

R. T. W. behoorde meer achting voor de waarheid te hebben, wanneer hy eene poging doet om eenig Publiek Ambtenaar te berispen.

Ik ben, Mynheer, enz.

VOOR DEN VUIST.

DE ZAAK VAN H. A. VAN NIEKERK.

Koeberg 10 *Maart* 1831.

Myn Heer!—Het is niet kwaad dat ik het ondervolgende, dat my zedert eenige dagen bejegent is, aan het publiek bekend make, op dat de buitenman en ieder burger daaruit kan leeren inzien, hoe weinig een buitenman op zyn eigen plaats zelve, veilig is, voor overlast van de Policie.

Er liep in de Stad een *gerucht*, ja menschen! een *gerucht slechts*, dat ik, een Slavenjongen op myn plaats zoude hebben vermoord, *alias dood geslagen*.

Op dat losse gerucht, vervoegd zich de Veldcornet met een *dienaar*, tegenswoordig genoemd *Policie Officier* op myn plaats, om daar naar onderzoek te doen. Het spreekt van zelve dat het geheele gerucht, slechts een *gerucht* was, waarvan geen gryntje waarheid bestond. De Veldcornet was daartoe *gelast* door den ASSISTENT BESCHERMER van SLAVEN, blykens de volgende Brief.

Policie Officie, Kaapstad,
7 Maart 1831

Myn Heer.—Ingevolge van een gerucht, dat een Slavenjonge is vermoord geworden, door den Heer Niekerk van Koeberg, verzoek ik dat UEd. dadelyk het nodig onderzoek zult doen, of zoo iets is gebeurd, en de uitslag aan den Klerk van het Vredegeregt te Communiceeren,

Ik ben, Mynheer &c.
Get. T. KING.
Assistant Beschermer van Slaven.

Nu vraag ik:

1. Heeft de ASSISTENT BESCHERMER VAN SLAVEN ook magistreele magt, om eenen Veldcornet te gelasten. Zoo ja, dan ziet het er met ons Buitenlieden slecht geschapen uit.

2. Moeten wy Burgers van losse GERUCHTEN in onze rust en veiligheid afhangen? Zoo ja, zoude ik vermeenen dat het meer dan tyd wordt, om ons deswegens aan het Gouvernement te vervoegen.

3. Zoude ik welgedaan hebben, had ik van myn HUIS REGT gebruik gemaakt. Ik geloof ja. En by een volgende gelegendheid zal ik het ook doen; b. v.

Ik zal hem eerst vragen om zyn WARRANT; Heeft hy die, dan zal ik de VERLEENER VAN DIE WARRANT, deswegens wel voor onze INDEPENDENTE REGTBANK, DE SUPREME COURT krygen; om op LOSSE GERUCHTEN instede van op EEN EED gelyk ik geinformeerd ben dat de Wetten vorderen, een Warrant te verleenen; En heeft hy geen Warrant, dan.....

Ik kan hier tevens byvoegen, dat deze gebeurtenis, onder de Slaven *alweder* een slegte indruk heeft gemaakt, en hun tot het houden van onbetamelyke discoursen deswegens heeft opgewekt.

Ik ben, &c &c.
H. A. VAN NIEKERK.

Iemand des avonds in eenen herberg zynde, at met veel graagte van een kaas die vol met maden was, en zeide, om aardig te willen schynen, "nu heb ik zoo veel gedaan als Simpson, ik heb myn duizenden en tien duizenden verslagen." "Ja, wrarachtig," hernam een van het gezelschap, "en net zoo a s Simpson, met een Ezels kinnebak."

THE ZUID-AFRIKAAN.

CAPE TOWN, MARCH 18, 1831.

AFTER all that has been written and said about the decrease of crime among our *hopeful* aborigines, one would be inclined to think that this once "virtuous" and unoffending race were relapsing into that state of Arcadian simplicity which the *Researches* asserts was originally theirs. Whether or not "the reader will see with pleasure" from certain Reports that "the Hornet's nest is crushed," and whether or not these Reports show "that the firm administration of the present Laws begins to be beneficially felt;" *we* do know, and can *see*, and *show*, that this parade about the effects of the laws is only a bug-bear of the *Advertiser's*. "Of all the cants in this canting world," said Sterne, "defend me from the cant of criticism," however intolerable this species of cant might have been in his days, *we* now exclaim, defend us from the cant of the *Advertiser*.

It is not now of the Slave we speak, but of the Hottentot—"the good men," the "deeply injured people," the "oppressed" children of innocence and virtue, who "when the Portuguese first visited the Cape of Good Hope," were so "*remarkable* for the excellence of their morals, that they kept the law of nations *better* than most *civilized* people*"—who in 1770 "had never in one instance been detected in committing an act of theft on the property of the Colonists," and among whom "before they were *corrupted by their intercoure with Europeans*, adultery and fornication were considered among them as crimes;†" but the tide has turned—alas! alas! how lamentable is the change—one extreme has brought on another—oppression and injustice have metamorphosed virtue and morality into vice and drunkenness. Liberty was deprived them, and they sank into dejection and degeneracy. Liberty is restored to them, and they have become vagrants and thieves. Thirty-four years ago, when the Missionary had not yet "planted his standard" in South Africa, the Hottentots were an innocent and unoffending race;—In 1830, when the "crowning charm" of life—Liberty, was restored to them by the Missionary, they coalesced into bands, enjoying, uncontrolled, the *sweets* of a long suppressed "independence" in the land of their nativity, and one and all bent upon the very praiseworthy object of recovering with all possible speed the flocks and herds, originally the property of their forefathers. In 1700, "not satisfied with a severe flogging which was inflicted on a delinquent who had stolen a waistcoat with silver buttons, they (the Hottentots of a kraal at a small distance from Cape Town) banished him from the village, as unworthy to live among them;‡—In 1831, a party consisting of eight Hottentots, assuming fictitious names, succeed in stealing *forty* head of Cattle from a place situate eight miles from the District of Clanwilliam, sell a number in the District, barter others for Horses, attack travellers along the road, making themselves masters of their goods, and to wind up a case of daring and barefaced villany, offer to treat with the very jailor of the District for a bargain: The reader will find this transaction detailed in a communication in our Columns from "A Farmer," aggravated by another signed "Veritas." How then are we to account for such a state of things?—

The interference of persons unqualified to the task (as has been lately satisfactorily proved) of undertaking the improvement of a race of people reckoned to be many degrees inferior to the human species, has been the universal cause of complaint, whatever the friends of the would-be reformers may assert to the contrary. That errors of some magnitude exist, touching the conduct pursued towards this people, the misdirected zeal which has laboured to set them free without providing any check upon the effects of a sudden emancipation, and without having the smallest pledge for their future good conduct and industry, the evils of which system have been extensively felt all over the Colony, will form the subject of discussion in a publication which is now in full progress; when we also promise to lay before the public a true and copious catalogue of facts, refuting the gross and unfounded calumnies contained in the *Researches*.

The mischiefs arising from a too confiding belief in the *wonder-working* effects of missionary efforts are daily manifesting themselves in public print, and we leave those to back our observations, who have had sad experience of this truth even in this Colony. Here are men, professing to inculcate the principles of religion and morality among an ignorant people—the highest among which is *Truth*, while they know that they are busily engaged in the propagation of a species of *truth*-telling, distinguishable by the appellation of *pious fraud*. Who, that has any knowledge of the tribes in the interior of this Colony and been in habits of daily intercourse with them, after perusing such a picture of *unaffected piety* as that pourtrayed at page 21 of "*The Christian Recorder*," a work which has lately made its appearance here, can stomach such trash as is offered to the notice of the public.

Will it be with reason urged, that by imposing on the world a plausible and well-designed account of the effects of Missionary labours wherever their influence has extended; such exaggerated statements should be passively overlooked, in consideration of prospective benefits likely to accrue to the uncivilized races around us, and that, in order to gain a desirable end, recourse must be had to spurious means, while fairer ones are at hand? This were at once to acknowledge the weakness and the inefficacy of truth. We had, thought that the age when trickery was exercised, to throw a veil of mystery over the face of truth had long passed away, that the trade of bigotry and priestcraft had ere this been found to be an unprofitable one, and that an entire new order of things had superceded the old.

Delusion like this might have passed current, and assumed the credit of plausibility, among those who are placed at a distance from the scene of action, but fortunately there is an Engine which destroys all flippant attempts to blind the eyes of mankind, and we are happy that such an engine exists here—it is more powerful than the secret workings of any faction, and superior to the machinations of hypocrisy and fanaticism. While it remains in *our* power to use this engine for the service of society, one of our highest objects will be to support a persevering opposition to duplicity and misrepresentation.

* *Vide Researches*, vol. 1, Preface, page 3.
† Ditto, ditto, ditto, ditto, ditto, 8.
‡ *Vide Researches*, vol. 1, page 5.

We are happy to state for the information of our readers, that a translation of Mr. CHASE's Pamphlet, "Practical Considerations on the exact Position of the Slave Question," has been forwarded to us for publication, and have the satisfaction to say that no time will be lost in bringing the same to the notice of the Dutch portion of the community.

Correspondence.

TO THE EDITOR OF THE ZUID AFRIKAAN.

MR. MILLER'S PAMPHLET.

"There is no sycophant so base as he who panders to the brutal passions of the populace—no hypocrite so odious as the sordid agent of faction under the mask of public virtue."
U. S. Journal.

SIR,—As it is not probable, at this time of day, that many persons will need more pamphlets on the subject of slavery, Mr. Miller's "Exact Position" may not obtain the degree of public attention to which it is entitled; it is strictly what it professes to be,—for nothing can convey a more *exact* idea of what is meant by the slave question than to say of it—"It is an attempt to overthrow, by high-sounding declamation, those sacred principles of justice from which the security of private property of every description is exclusively derived,"—and that such is the character of Mr. Miller's pamphlet the following extracts (forming a fair specimen of the whole book) abundantly prove.

Page 8.—"Now, to talk about insurrection among the slaves in this Colony is downright nonsense, it is a pure absurdity. The day is gone by when the understanding could be so insulted. Mr. Miller would not, it is presumed, wilfully conceal the fact, that declamation at home and the preaching of unintelligible doctrines abroad, occasioned, within the last twelve years, a formidable insurrection of the slaves in the Island of Barbadoes, in consequence of which a considerable number of those unhappy beings lost their lives in the field or by the hands of the public executioner.

In the same page.—"Inquiry and discussion will facilitate its settlement." Does Mr. Miller wish us to understand that were a highwayman to attempt wresting from him his watch or his purse that he would invite "inquiry or discussion?" However that may be with Mr. Miller, I venture to assert that most men would proceed without either "inquiry or discussion" to knock out the ruffian's brains,—or, supposing the robber to be as powerful as to render resistance hopeless, then to surrender the property without either "inquiry or discussion," and with "the sort of mystery" page 8 at which Mr. Miller expresses [illegible] astonishment.

Before Mr. Miller talked of "inquiry and discussion" he ought at least to have made some attempt to prove that the slave, the watch and the purse, are not *exactly* alike as regards the rights of private property. Until this be attempted (and nobody has been hardy enough hitherto to do so) no reasonable man can expect the slave-owner to engage in the "inquiry and discussion" recommended by Mr. Miller in his pamphlet.

Page 9.—"The slave-trade is the original title-deed by which a right of property in a slave is claimed, and I wish to show that every clause of that title-deed is false,—that it was written in blood, and penned by miscreants in opposition to nature, Justice, and Religion." This passage is given as a fair specimen of the matter and manner of very many pages in this small pamphlet. Mr. Miller cannot be ignorant that such poetic strains would not be permitted in any of our courts of justice—that they would, in fact, go far to prove incompetency in the witness using them,—they are therefore intended, it may fairly be presumed, only for such miscreants (his own word) as desire, by public clamour, to divest good titles, written in the usual manner with ink upon parchment, of what, in less sanctified times, was called their inviolability.

In page 24 there is an extract from a "masterly piece of eloquence" by Mr. Brougham. Like all the rhapsodies of the saints both at home and abroad, Mr. Brougham's "masterly piece of eloquence" is unanswerable: it contains nothing admitting of an answer. "In vain you tell me of *laws*," says Mr. Brougham, "that sanction such a claim," meaning, of course, that clamour and power without *law*, nay, in opposition to it, will suffice for the accomplishment of the object he and his party have in view. After so plain an avowal of contempt for the law by the man who "is now the acknowledged leader of the cause, (page 26,) and armed with such powers that he will put forth his hand to conquer," who would dream of inquiry and discussion?" No one surely but Mr. Miller. Neither would any one dream, I trust, save gentlemen in His Majesty's *civil service*,* of yielding up their property, unless moved thereto by a generous impulse of *their own*, or when called upon to surrender it in a manner conformable to the law,—that is, on a fair and equitable consideration being tendered.

Mr. Canning (whose resolutions have most unaccountably found their way into the "Exact Position") talks not of title-deeds written in blood, and penned by miscreants in opposition to nature, Justice, and Religion; being no saint himself his doctrines were less repugnant to the feelings of mere men than those propounded by Mr. Buxton. The last of the three Resolutions which Mr. Canning proposed to the House in opposition to those moved by Mr. Buxton is as follows:—That the House is anxious for the accomplishment of this purpose (a participation in civil rights and privileges) at the earliest period that may be compatible with the well-being of the slaves, the safety of the Colonists, *and with a fair and equitable consideration of the interests of all parties concerned therein.*

Whenever the nation shall feel disposed to adopt Mr. Canning's views with regard to a fair and equitable consideration of the interests of all the parties concerned, the total extinction of slavery may be readily accomplished,—not the slightest opposition will be offered, for the Planters (as every one who attends to the proceedings in Parliament well knows) have again and again declared their willingness to accept even a small portion of the compensation to which they would be entitled.

Mr. Miller has in fine taken the field against an army of his own marshalling. Were it a question whether the nation should now sanction the imposition of slavery or not, his book would be appropriate enough: but as the only question at present is—the right of the slave-owner to compensation should his property be taken for public purposes, Mr. Miller's object in the *compilation* which he has given to the public may be pronounced far more incomprehensible than the mysterious indisposition to "inquiry and discussion," on the part of the slave-owner, of which he so loudly complains.

If Mr. Miller and the rest of the abolitionists are really ashamed of the iniquitous traffic which the nation once sanctioned, encouraged, and even recommended, and are really desirous of assisting in what they deem the great and good work of emancipation, let them open their own purses and not those of the Planters, and I will stake all the slaves I possess that such a course will prove far more efficacious than the "inquiry and discussion" which Mr. Miller has thought proper, in the language of irritation and insult, to recommend.

I am, &c. NO SCHEMER.

* There is a rumour that it has been hinted to such persons holding slaves that they would shortly be deemed incompatible with public office.

A modern "critic" being asked why he had so immoderately praised Mr. ———'s singing, replied, "Why the fact is, his singing was wretched, but then his dinners are irreproachable!"

FIVE PAPERS ON THE SLAVE QUESTION.

Cinq en rama! Five on a stalk is a medicinal plant, each of whose stalks produces five leaves and many flowers: but whilst we admire and benefit by the charming arrangements of nature, we derive neither instruction or amusement from a discourse of 35 pages; wherein each stalk leads to five or six heads clumsily botched to it, and of no essential bearing upon the ostensible object of inquiry.

Expecting from the name of the author, and the importance of the subject, information worth the price of Celer's Mullet, imagine, ye giants of the press,—the wine-press,—the printing-press,—the tax-press: with what sincerity when the slough wherein ye were all paddled together was passed I ejaculated,

"A pox confound the fellow's Bedlam rigs,
Oh! he hath done the work of fifty pigs!"

The National debt,—Bryan Edwards,—the Divine Art of Printing,—unlimited confidence in Civil Superiors,—the Rabble,—the intelligence,—virtue and wealth of the Nation,—Noble Paupers,—the small sum of a Million a year,—the pledge of political turncoats,—the whole empire is one, and the expense should be general,—the empire is in parts, and a part should not pay,—to save by a loss,—to gain by a sacrifice.

Those who have known what it is to break fast upon a Millers' meagre fare; to follow a wild-goose Chase, and then become reduced to discuss such an Olio as the five papers, must maugre their good will to the Slave Question, perceive that it is not to be elucidated by the broken rays emitted from the defective jewels of the Colonial Treasury.

At p. 11 & 14, it is assumed that the Slave is defrauded of his liberty; and that justice, humanity, the consolidation of the empire, the confirmation of its internal peace, and the enlargement of its resources, require his *restoration* to it.

To support all this arrogant assertion, this hyperbolic declamation, one looks in vain for a single argument. But if Great Britain is really conscience-stricken about the imaginary fraud, her maudlin compunction can only be traced to her wretchedly enfeebled state, mental and corporeal, arising from the political debauchery to which she has, in other respects, so long been subjected, and of which we are among the unwilling victims.

The quotation of authorities sometimes affords a glimmering light, in cases where reason is at a stand; but that from Montesquieu is peculiarly unhappy, since it obviously refers to a freeman reduced to a state of slavery, and becoming embrutified by his debasement; whereas, in the case before us, the born Slave is elevated in the scale of humanity by his change of country. If Great Britain herself did not hold this belief, she would speak not simply of redeeming, but of reinstating him in his native *liberty* on his native shore, instead of rendering him a participator in our half-demised freedom.

The gift of liberty to the Slave, appears to come, in no wise under the denomination of restitution. The natural right to liberty is often introduced, but always with a delicacy that shrinks from definition. It means, I presume, that the natural wild animal called man, is to be tamed, rendered conformable to certain most artificial rules of society, and then admitted into those conventional rights which have, in a series of ages, and by the exertion of our European forefathers been discerned as the heritage of all free-born men among them.

The heteroclite notion of rights imprescriptible, indiscerptible, and unintelligible, being gathered to its fathers long ago, I cannot presume there exists any intention to grime its ashes into the cuticle of our black ——— brethren.

We might then venture to describe the slave when first rescued by us from the native tyranny, to be a very slight remove from—say Cousin-German—to the *Homo Sylvestris*, or to the large Ape of Sierra Leone, by *simi*-larity of feature, faculty, and disposition. However, we will admit there is a difference, lest Great Britain should insist upon our entering into cordial relations with our furacious neighbours, the Burghers of the mountains.

In speaking of the negro as a slave, previously to his entering into our possession, I submit that the relation of numerous credible writers, and what we can collect from the poor creatures themselves, exhibit that a condition of the most debased slavery prevails among them; that, independently of the fate of war, the natives are by their dæmon chiefs occasionally offered in sacrifice, wantonly massacred, and disposed of to the Arabs, Moors, &c. Behold, now by hazard the European steps into the fair, buys and converts into labourers, useful for himself and for them, the half-reasoning brutes he had purchased.

In process of time the animal begins to think connectedly, and finally he thinks like the better creatures around him.

Here begin his claims upon us: claims, not of birthright, for he is from untraceable ancestry a slave, but of compassion for a dependent creature, whom we have partially assimilated in habit, feeling, and reflection, to ourselves.

This compassion and fellow-feeling has on a large scale shown itself by numerous gratuitous emancipations, and by the ready concurrence of our Burghers, whilst they had the faculty, of concurring in regulations tending, in proportion as the growing intelligence of the negro required, to the better security of their persons and property. And it may be no daring assumption to make, that had the British Cabinet pursued the juster principles of the Dutch Government towards this Colony the whole negro population would have made great strides to freedom. But, indignant as we are at the arbitrary privation of our birthright, and the consequent ruinous exactions to which we are subjected, it would be unreasonable indeed to expect that any alacrity be on our part shown to gratify the morbid sensibility of Great Britain for our slave property, whilst she with the coolest indifference regards the enslaved condition of the Proprietors.

That mischief instead of advantage would accrue to the slaves by their becoming masters of their own pursuits is sufficiently evinced by the retrogression of the prize negroes, who, whilst the country work calls for help, and offers good wages, are found harbouring about the town in rags, filth, and ebriety.

The prize negro, after a long divorce from the unreasoning tyranny of his native prince—after fourteen years' subjection to the observances (according to the exemplary practice of Cape families) of domestic worship, cleanliness, health, order, and labour, in common with the other servants of the house—after a long perspective of, and preparation for, freedom, even then rushes wild upon it, ruins his constitution, foregoes his principles, and becomes for himself miserable and for society a pest.

It is yet to be experienced in what respect the slave becoming free shall materially differ. More providence may not be expected from him. Better use and opportunities of regularity he has not had. As to instruction, and the means of livelihood, the prize negroes have in many instances been apprenticed to honorable and conscientious individuals, who spared no expense to fit them for their future self-management: the generality were brought up with slaves, and upon any indication of attachment to a mechanical art, as smith, carpenter, wright, mason, &c., were, in common with the slaves, gladly availed of, and, like such slaves as distinguished themselves by ingenuity, were rewarded with a weekly gratuity, exceeding that of the common labourers, or allowed occasionally to work for themselves.

Being left insclent how the "Consolidation of the Empire" may be produced from slave freedom, we are tempted to regard it as merely a play of rhetoric; but if the "internal peace" of England demands that her own naked and starving poor be neglected for the amelioration of the condition of a well-fed and well-treated class of foreign labourers, transferrable as were the Scottish colliers and salters upon the written engagements of their proprietors, fifty years ago, and compoundable as were the West County Bondsfolk in 1574: then, I say, if she absolutely will redeem them with money we must accept it, the valuation being a fair one, and adequate provision being made that the negroes shall be obliged to follow some honest occupation, and rendered chargeable with the support of the sick, the coercion of the profligate, and the maintenance of the aged among them.

In other times the Burghers would have deemed that they had the privilege, prior to any extraneous judgment, to consult upon the association of such a number and description of men in their civil rights. Without comprehending the justice or policy of the addition, we must fraternize, we suppose, with the negro burghers, are we shall be entitled to replace the representative rights of which we have been dispossessed, and our first British charter must be claimed in the *interesting* terms of Negro-English to excite any sympathy in that country, which struggled for and obtained confirmation of her yet obscure pretensions to free institutions, whilst slavery of a deeper die, although not of so deep a colour, existed in chaotic and multiform enormity throughout the island.

The "enlargement of the national resources" means, I conceive, the same thing as the "safety and the saving," viz.—erroneous conclusions from disputable data. Our wines are not under monopoly, protection, or favor of any kind, they pay higher duty in proportion than foreign wines of high reputation: they, as well as the rest of our produce, pay taxes, imposts, contributions here, direct and indirect, upon land, labour, crop, implement, touching and tasting in every shade of ingenuity to devise.

The existence of embarrassment and of slavery at the same time conducts to no rational inference that either one influences upon the other. England has *nominally* no slavery; yet where is there an embarrassment more complete? Oh! there it is occasioned by the Corn Laws, the King and Aristocracy—want of confidence in the great commander of retreat—the great proprietors—stuff—nonsense! One cause produces over the whole dominions of His Majesty the like effect. Unlimited extravagance is supported by ruinous taxation.

I have never heard that Lord Grosvenor devoured in specie his 300,000 per annum. I never heard that he is an avaricious, uncharitable, or unjust steward of the wordly goods which the Almighty has entrusted to his administration. What then is meant by unprofitable accumulation? The patriotic house of Russel; other names dear to memory as fosterers of the arts, promoters of industry and hereditary protectors of the only stable source of prosperity, agriculture, and the landed interest; what have they done? Is it meant that so soon as a family acquires sufficient wealth to tempt the cupidity of the state, they and their wives, and their little ones should become a burnt offering? Is this Asiatic process disavowed; what say you to adopting Ostracism, Agrarian Laws, sumptuary enactments, and the rest of the exploded foolery of the younger ages. And say, what do you think at all, when you insinuate that their wealth should be devoted to rendering the high-spirited youth of their family mean and obsequious dependents on their chief, dangerous to the public peace, and useless to the common weal. Say, why should the road to wealth and honor, and the service of the state be closed to them, or to any set of men, whose education, genius, and priinciples, capacitate them for employment.

The complaint is, that they do not support (*Qy. emasculate*) their poor relations. Then they expend their revenues with the Public. What more can be required of them? Would ye rather that the money were immediately converted into French Brandy and Hollands Gin, by the prompt medium of those who cry out against every man who happens to be a little more careful, and consequently better off than themselves.

I suspect that this fray against the aristocracy having no foundation in principle, must be the offspring of caprice and ennui; perhaps like Sir Lancelot

"When he had rested him awhile in play, and game, and sporte,
He said he would go prove himself in some advent'rous sorte."

Now for the Corn Laws; they are the result of a bad system, and not the origin of it; and liberal policy with free trade, is very good, when exclusive advantages can no longer be retained. But until other Nations can be persuaded to participate in the enormous debt and consequent intolerable taxation annexed to the condition of proprietor, labourer, and manufacturer, in Great Britain, there can be no parity in reciprocal relations of external commerce; for, the incumbered and indebted nation must balance the embarrassment of her internal interests, by casting in some make-weight of enactment; which, moreover, could in so complicated an organization, only by a miracle avoid jarring, with some other part of the machine.

Not without encouraging the press,—the eternal press, and "the divine art of printing," at an expense my taxed and retaxed funds can scarcely afford; could I encounter the wind-mills, nor "*endereicher tos tuertos*" innumerable that are heaped together in these 35 pages. But the exquisite trumpery about the deliverer of Ireland, when every body knows that the sense of the three kingdoms was united for the irresistable bill, and the previous rubbish relative to the keeper of that slippery thing, "a Kings conscience," are too overcoming for Spanish gravity itself.

JONAS OF BLOEMHOF.

(*To be continued.*)

THE ADVERTISER.

Cape Town, March 7, 1831.

SIR,—We cannot suffer to pass unobserved the scurrilous remarks and assumptions, contained in the Advertiser's columns in No. 389. The Dictator not only accuses the Colonists of stupidity, imposture, and every bad quality, but he also takes the Judge's seat, the Governor's authority, aye, and the Almighty power, for he has pledged himself to make the Cape too hot to hold us; now, after what we have experienced for the last month or two, we thought that was impossible except he had said he would send us to H—ll.

Now, Sir, with regard to this hot-headed man, we know nothing, nor desire to know anything, personally of him, but we have never been indifferent to his public proceedings.

He has his partisans and blind admirers, and is well adapted for dealing with dowagers, old maids, and misses in their teens; in fact, he is charged with having introducing amongst us the modern mawkish fanaticism, which, for a number of years past, has exerted a baneful influence over weak and fickle minds. Mr. Editor, is a bold, clever man, reckless of every thing which opposes his purpose, and fitted to make the worse appear the better reason. He has been long a public disputant, and, on many occasions, he has transgressed the bounds of legitimate controversy, and, ever and anon, been guilty of unmeet levity and undue bitterness. He has not yet been much opposed, and seldom checked in his career; matters, however, are now altered, and as the press, aye, the periodical press, is open to all, he is sure of getting as good as he gives, and all will allow that measure for mesure is fair dealing.

We are, Sir, &c.
TWO OR THREE TAILORS.

THE HOTTENTOTS—NECESSITY OF PROVIDING THEM WITH PASSPORTS.

Paarl, 15th Feb. 1831.

SIR,—In your paper of the 11th ult. I perceive an extract from the *Government Gazette*, whereby notice is given of the desertion of some of the Convicts, and the inhabitants are called upon to apprehend and to transport them townwards. I now want your advice; if you can give it I hope you will do so. The query is, "in which way have we an opportunity to secure the vagabonds?" I must premise that in the present times no Hottentot has a passport with him; and I have formed the fixed resolution, since the promulgation of the 50th Ordinance, never to address again a Hottentot whom I do not know, fearful lest I might a second time meet with an insulting reply. Shortly after they were made acquainted with the Ordinance, I met on a certain evening, about dusk, two Hottentots, and asked them, in a friendly manner, whose Hottentots they were? The answer I got was, "that is nothing to you, we are just as much free burghers as you are," with some additions. I found myself obliged to let them pass, and thought it was a fine specimen of the education they had received at their schools.

Had I dismounted, and given one of the two *Burghers* what we Africans call a good clout on the head, I should certainly have been obliged to put my hand in my pocket to pay the penalty, if anything was left in it, which penalty, I think, is the chief object, and which I was fortunate enough till now to have nothing to do with;—but who can say what the future may bring?

Were they in these days seated at a yard's distance from my property, before I would speak to them, I would rather see them, with their guardians, their false patrons, fanatics, and the promoters of the race's misfortunes, tied with a rope, and carried into the heart of England, amongst the lower classes, but, at all events, not without their bread and meat troughs filled, that the people there might be satisfied what rations are given here to such vagrants, that thereby their cries about hunger, or God knows what, might come to an end.

It may be surmised, perhaps, that the Ordinance No. 50 has deprived me of the services of these creatures; on the contrary, ever since the year 1814, when I began farming, until this day, my yearly returns will show that I never retained a single Hottentot in my service, and it is well known that I have several times said that I considered that farmer happy who had no occasion to have a Hottentot in his employ.

I will not now touch upon the privileges of our Slaves, but postpone it until an opportunity like this offers itself for it. Granting a small corner to this in your paper will oblige him who is, and styles himself,

Your Friend,
J. DE VILLIERS, A. Bz.

⁂ This letter, we regret to say, was by some accident mislaid, otherwise it would have appeared earlier.—ED.

THE LATE THUNDER STORM.

SIR.

The following are some of the occurrences which happened at the time of the last thunder-storm:—

At the Place of Mr. C. Brink, Jr., Drakenstein, the lightning entered through the kitchen, where ten persons, slave girls and children, were then assembled. Three of the girls were struck down; two of them have recovered, but the third suffers from a lameness in her arms. A dog that was laying under a table was killed. The lightning went out again through the roof, tearing in its passage a piece of wood which fell down, and in an instant the whole building was in a blaze, whereby the whole roof, the back part of the lower story, as well as all the provisions for the winter, and the furniture was consumed. The lower story of the front part of the building was saved by having a salve roof (brandzolder). The damage sustained is estimated at 20,000 guilders.

At the Place of Mr. P. B. Borcherds, Rondebosch, the lightning entered one of the buildings, but caused little or no damage. A coachman riding in that direction had the reins torn out of his hands by the lightning.

At Mr. Daniel Truter's, Zwartland, no other damage was sustained than the knocking off a piece of timber from the house.

A span of horses belonging to Mr. J. Villiers, of Drakenstein, took fright at the thunder; the driver unfortunately fell off the wagon, the wheels passed over his head, and in a few moments he was a corpse.

TO MR. WILBERFORCE

On his Pamphlet, entitled, "An Appeal to the Religion, Justice and Humanity of the Inhabitants of the British Empire, in behalf of the Negro Slaves in the West Indies.

[*Concluded from our last.*]

I feel a degree of indignation that is impossible for me to express, when I see an Englishman thus dead to the sufferings, the indescribable sufferings, the real torments, of half the nation, while he flies to the West Indies to find out objects of compassion amongst a body of persons, who suffer less I verily believe, in body as well as in mind, than any other labourers of the same number, in any part of the world. It might become almost a question of sanity or of insanity, when speaking of the cause of a pamphlet like yours, at a time like this. You must have read, because we have all read, in the public papers, of a shipment, now actually making *for Buenos Ayres* from Ireland. Here is the real *white slave trade* going on, under your eyes! The slaves are, it is said, to be freed, *at the end of seven years*, when they are to have some *land* allotted them! He must be a great imposter, indeed, who pretends to believe, that it is not ten to one, that the whole of them will be dead before the seven years have expired. However, here is a people selling themselves into bondage: here is a transportation for seven years of hundreds of persons to avoid starvation in their own country, while that country is, at the same time, maintaining a great standing army, within itself, and exporting immense quantities of provisions.

As I said before, you are a person of extremely nice discrimination. It would seem, either that you have a back, or that you think others have, to think nothing of a whipping, unless it come from some one in a private capacity. But, a killing! you, surely cannot think that death is at all sweetened by its coming from persons in authority. The Negro, if he die, in receiving his punishment for any crime or misdemeanor against his master, is to lose his life, without bringing punishment of any kind upon any one cencerned in the act by which he loses his life. Now, Sir, in the year 1819, and on the 24th December of that year, you assisted in passing an Act of Parliament, to take from the people of England the right which they and their forefathers had always up to that time enjoyed, of meeting publicly for the purpose of discussing questions relating to public matters. This Act authorizes Justices of the Peace to order any such Meetings to disperse. In case of their not dispersing, it authorizes the Justice and those under his command to seize those who do not disperse; after which comes the following clause:—"And be it further enacted, that if the persons assembled at any Meeting or Assembly held contrary to the provisions of this Act, or any of them *happen* to be KILLED, *maimed*, or *hurt*, in the dispersing or endeavouring to disperse, or in arresting or apprehending or detaining them, every such Justice of the Peace, Sheriff, Under Sheriff, Mayor, High Constable, Petty Constable, or other Peace Officers, shall be *free, discharged* and *indemnified* of, for or concerning the *killing, maiming* or *hurting* of any such person or persons!"

Need I say a word more? Need I again caution you against making such a dreadful outcry, against the Colonial Assemblies? You were present at the passing of this Act. The Parliamentary Reports say that you spoke for and voted for, the passing of this Act. I do not blame you for so doing. I am to suppose that you acted agreeable to your conscience; but if I adopt that supposition, how can I join you, in your imputations against the Colonial Assemblies? Are the lives of Englishmen less precious than the lives of the Blacks, or is there more danger in those Englishmen, whom you call so enlightened; is there more danger in there being permitted to meet for the purpose of petitioning those who call themselves their representatives; is there more danger in this than there is in suffering slaves to run away from their masters, or to commit other crimes or misdemeanors against them?

This Act of Assembly you do, however, seem to look upon as proof conclusive, against Assemblies; and you say, indeed, that the "*bare statement of the fact, must shock every liberal mind,*" When you said this, you had in all probability, forgotten the Act that I have just quoted. But had you not also forgotten the still more memorable affair of the 16th August? In that case, there was no law existing to prevent the meeting of the people. Several had been killed, and hundreds had been wounded, petitions were presented to the House of Commons, calling for inquiry into the conduct of those who had authorized the killing and wounding. The proposition was not to censure the conduct of any body, it was to inquire into the conduct of those, under whose orders several lives were taken, and the maiming of about five hundred persons committed. So much killing and maiming, have, probably, not taken place, in any one of the West India Islands for the last half century, as took place, at the Town of Manchester, on the single day of the 16th of August.

Here I should stop, being quite satisfied that nothing more is necessary to show the hollowness and insincerity, or the gross folly of all your allegations respecting the laws of the colonies and the treatment of the slaves; but, there is a view of this subject much more important than any that you have chosen to take of it. The questions which you have raised, lie between master and slave; but you have left unnoticed the question which presents itself to every man of reflection; namely, whether these colonies shall remain to assist in reserving the power of England; or, whether they shall go to add to the power of the *United States, France and Russia*. It requires a much sounder head than that which is upon your shoulders, to determine whether the sum of human misery has been at all augmented by the carrying of Blacks from Africa to America. Being in America, it is a question not to be decided on in haste, whether even a gradual and what is called a safe manumission would be beneficial to the Blacks themselves. No just man will doubt of the propriety of giving as much security as possible to the Blacks; of making their lives as easy and comfortable as possible, consistent with the safety of the Whites and the peace of the community.

But, when you talk of giving them their freedom; when you talk of making them members of a community of which the Whites make a part, the grossest of ignorance, or the worst species of insincerity, must be seated on your pen. In several of the States of North America, slavery has been abolished by law. The Negroes are as free as the Whites. I remember only one white woman, married, not to a black, but to a mulatto. If she had been notoriously infected with the plague, she could not have been more shunned by white people; and it is notorious, that the lowest creature of a white man will never condescend to sit himself down at the table with a black. If this be the case, thirty years after the abolition of slavery, and that, too, amongst a people so hospitable, so humane, and withal so little inclined to aristocratical pride and distinction, is it any thing short of downright madness, to think of mixing up the Blacks and whites of Jamaica to form one common community of freemen?

The perverseness of that faction which has so long been basely seeking for popularity by hypocritical professions of compassion for the Blacks; this perverseness is proof against all reason and all facts. There can be no sincerity in this faction, or it must begin to doubt, and to grow cautious upon looking at the *colonising* project of the State of Pennsylvania. You affect not to know, that the State of Pensylvania, has *attempted to get rid of its free Blacks* by inducing them to submit to be conveyed to Africa! The Colony was actually begun, and it exists now, for any thing that I know to the contrary. Pennsylvania is the great hold of the *friends of the Blacks*; in Pensylvania the Blacks have been freed. Scarcely a fiftieth part of Pennsylvania is, as yet in a state worthy of being called cultivation. The lands and woods and rivers all call aloud for hands. Emigrants arrive from England, Scotland, Germany, Switzerland, and, above all, from Ireland. They are all received with open arms, each being looked upon as an addition to the riches of the State. Indeed, what can be so certain as that the owners of the land of a country, will rejoice at the arrival of hands and mouths in that country? Yet, strange to relate, in this very State of Pennsylvania, large funds have been raised to induce the Blacks of that State to suffer themselves to be banished to Africa. Some have actually been banished thither; but the main body of the Blacks have protested against such banishments; and, if the Whites please, they would prefer staying to sleep by day and thieve by night, in Pennsylvania, where they have given a practical illustration of their notions of liberty, by taking, when they please, the property of whomsoever they please, which is not too hot to be held, or too heavy to be carried.

In short, the man who is unconvinced by this state of things in Pennsylvania; the man who, with this example before his eyes, thinks that in our colonies there can exist a community of Whites and of free Blacks, is a man not to be reasoned with. Of what avail, then, the project of educating the Blacks, to which it seems the Government itself has lent an ear? Will the teazings of Missionaries make the Blacks more happy, or repine less at their lot? Is it possible for any man of sense to believe that any thing like book learning can be given to the Blacks; that they can possibly be admitted to the enjoyment of civil rights, without which, nevertheless, it is madness to talk of education? The fact is, that the teachers will become the masters of the colonies; and, as in the case of ST. DOMINGO, loss of the colonies, must be the consequence.

You disregard the loss. I do not. Sufficiently critical are the foreign affairs of this country at this time, without voluntarily running into additional danger. The other day; only just three days ago, the "*Morning Chronicle*" told us, that the *importation of cotton from Buenos Ayres had been doubled*, since that country became *independent of Spain*. I beg you to mark this. Last night the "*Courier*" informs us, that the United Sates had, after all, DECLINED TO ACKNOWLEDGE THE INDEPENDENCE OF BUENOS AYRES!

A hundred times over we have been assured that they had acknowledged the independence! But, you will say, what has this to do with the educating project in our West India Colonies? It has this to do with it, that it tends strongly to confirm my opinion as to the conduct of the United States with regard to the Spanish Colonies on the Manie that, in spite of the soft and the silly boarding-school talk of your friend Mr. CANNING, at Liverpool, here is pretty nearly proof positive that the United States is now preparing to act in concurrence with France, Spain and Russia, with regard to those Spanish Colonies.

Back those Colonies will go, then, under the dominion of the Bourbons, or we must fight for it. Let which will take place of these two, in what a state shall we be with our West India Islands shaken to their centre by the cabals and intrigues of popularity-hunting Saints and their representatives, those "*Christian Missionaries*," whose chief business, ever according to your own statement, it will be to teach the Blacks that they are *greater favourites with God than their masters are*, and that if they be beneath their masters in this world, they will be their *superiors* in their next; a doctrine which will naturally, and almost necessarily, produce, in the newly enlightened, a strong desire to *hasten* "a consummation so devoutly to be wished," and to take on *this side* the grave, possession of power which so justly belongs to them.

Open rebellion the educating project must lead to; and such open rebellion, always *favoured, observe, by the United States*, must make our colonies, what St. Domingo now is. Plucked of those colonies, half a wing of England is gone; and though you may think nothing of that wing, or of any thing that does not immediately bring chink to the Exchequer, the country is not, I trust, prepared to resign itself to be a mere mart for exchanges and loans and funds, dependant on the mercy of its sheath, with the coward's resolution of never drawing it again. I trust the country is not, again to be cajoled; and that the humanity for which it is so justly famed, is not to be so perverted by base and artful men as to make it conducive to its own disgrace and ruin.

WM. COBBETT.

SIR,—If the following be worthy a place in your columns, I shall continue to supply a few of them weekly. I am, Sir, &c.

March 14. ATOMITE.

ABOLITIONIST.—"My good friend, you are only imagining a case. Whatever might be the objects at one time of individuals, our Legislature has no such intentions." (*i. e.* an uncompromising liberation.)

——Ditto,—— same paragraph.—"Calmly reflect on what I have advanced—consult with your neighbours, and assure them not a moment is to be lost, for at this moment our Parliament is sitting, and perhaps may pass a law to which there will be no redress." Here is La Fontain's observation verified to a T. Here is blowing hot and cold in the same breath. Here is a sentimental "*abolitionist*" assuring the deluded "Slave Proprietor," that there is no intention on the part of the Legislature to emancipate without compensation, and immediately after trips up the heels of the assertion by *re-assuring* the "Slave Proprietor," that if *he* does not immediately stir his stumps in the affair that the Legislature will make him suffer severely for his apathy!—Admirable sophist.

A WORD TO THE WISE.

SIR,—Marmontel, in his work "*Bélisaire*," has introduced a paragraph well worth the attention of the Editor of the Advertiser; it is—

"Le vertu! luit de sa propre lumière et l'on n'éclaire point les esprits par la flamme des Bûchers."

A faithful translation of this paragraph is, "*That people will only be taught by convincing proofs, and not by scurrilous epithets.*

"Flecti non frangi."

Your's, &c.

S.

POLICE OFFICE.

MARCH 10.—Jan Rooy and Saartje, a lady and gentleman of the *Hottentot* race, for indecency on the Parade Ground, on the evening of the 9th, were sentenced, the former to one month's imprisonment with hard labour, and the latter to confinement in the House of Correction.

Klaas (*the notorious*) *Hottentot*, for rioting in the streets in a state of intoxication and nudity, was sentenced to one month's imprisonment with hard labour.

Betje and Marie, *Hottentot* females, for disturbing the peace, and fighting in Long-street, on the 8th instant, were sentenced to eight days in the House of Correction.

Africa, slave of Cornelis de Waal, for desertion when in charge of his master's cattle, was sentenced to receive thirty-nine lashes.

11th.—Gabriel alias Cornelis, for stealing from the Place of Mr. James Hutton, at Green Point, a terrier dog, his property, was sentenced to receive fifty lashes.

April, a slave of Patiense, a free person of colour, for assaulting his master on the 10th inst. was sentenced to receive eighteen lashes in the prison.

12.—David Hartenberg, for breaking windows in the house of Mrs. Le Sueur, in Plein-street, whilst in a state of intoxication, was sentenced to one month's imprisonment with hard labour.

14.—Azor, a slave of Mr Herman Schutte, for desertion from the 26th Feb. to 13th March, was sentenced to receive forty lashes.

Flora, a female *Hottentot*, for drunkennes and indecently exposing her person in Caledon-square, was sentenced to fourteen days' confinement in the House of Correction.

Plaatje Jephta, a *Hottentot*, for drunkenness and disturbing the peace, was fined £1 sterling, and in default of payment sentenced to eight days' imprisonment with spare diet.

Marlborough.—It was a saying of his, "give me ten thousand half-starved Scotchmen, ten thousand half drunken Irishmen, and ten thousand well-fed Englishmen, and in spite of all the *grande monarque* can do I will march from Boulogne to Bayonne."

Dr. Walcot, the facetious *Peter Pindar*, on being once reproved by a gentleman for the liberties he had taken with his sovereign, is said to have replied, with as much truth as wit, "I confess there exists this difference between the King and me, the King has been a good *subject* to me, but I have been a *bad subject* to His Majesty."

Sailor and Methodist Parson.—An Irish sailor strolled one Sunday into a Methodist meeting-house, where, although he did not understand much, he deported himself with decency and propriety for a long time. The parson was a man of very diminutive size, and crooked in his person, and having reached the frenzy moment of his acting, exclaimed, "Look at me, I am the light of the world!" "Are you, by St. Peter?" said Pat, then get shored up straight, that you mayn't flare, and stick yourself upon a save all, or you'll leave us all in the dark presently."

FROM THE "GOVERNMENT GAZETTE," MARCH 11

NOTICE TO SLAVE HOLDERS.

Protector of Slaves' Office, March 10, 1831.

With reference to the 29th and 32d Articles of the Order of the King in Council of the 2d day of February, 1830, promulgated in this Colony by Proclamation of His Excellency the Governor, in the *Government Gazette* of the 13th day of August last, and several subsequent Gazettes;

It is hereby notified, that the Protector of Slaves will attend at his Office in Cape Town, and each Assistant-Protector of Slaves at his respective Office, in the several Districts of this Colony, on the 11th, 12th, 13th, 14th, 15th, and 16th days of April next, for the purpose of receiving the Returns required to be made by Proprietors employing Slaves in Agricultural or Manufacturing Labour, and administering the Oaths to Owners and Managers of Slaves so employed; and such Slave Owners and Managers are hereby reminded, that the Penalty for neglecting to make the Return, and subscribe the necessary Affidavit, is from £10 to £50 Sterling.

Tenders for the supply of Articles of Clothing for the use of the Lunatics in the Town Somerset Hospital, will be received at the Audit Office, on or before the 26th instant.

Tenders for the supply of Articles of Clothing for the use of the Convicts employed at the Public Works, will be received at the Audit Office, on or before the 26th instant.

A Slave named Fortuin, belonging to Stephanus Francois Naude, Jacobus Son, of Hex River, is confined in the Gaol at Worcester, and will be liberated, unless the Owner release him within three weeks from the 7th instant.

Tenders for the supply of Articles wanted for the Leper Hospital at Worcester, will be received at the Civil Commissioners Office of that District, until the 20th instant.

A Slave named Galant, belonging to Christoffel Esterhuizen, residing in the Koup, Worcester, is confined in the Goal in that District, and will be released unless claimed within six weeks from the 1st instant.

NOTICE AND DECLARATION OF INSOLVENCY.

Whereas the Estate of Simon Morel, of Wynberg, in the Cape District, Trader, has been duly placed under Sequestration in the hands of the Master of the Supreme Court:—all persons having any claim upon the said Estate, are required to attend two meetings of the Creditors to be held before the said Master in the Grand Jury Room, at the Public Buildings, Cape Town; the first meeting to be held on Saturday, the 19th of March, at 12 o'clock precisely, for the proof of Debts: the second meeting on Saturday, the 26th March, at 12 o'clock precisely; also for the proof of debts, and for the election of a Trustee o. trustees, who shall administer the said Estate.

Whereas the estate of Petrus Johannes Cats, of Ryneveld-street, in the village of Stellenbosch, Wagonmaker, has been duly placed under Sequestration in the hands of the master of the Supreme Court:—all persons having any claim upon the said estate, are required to attend two meetings of the creditors to be held before the Resident Magistrate, at his office, Stellenbosch; the first meeting to be held on Saturday, the 26th of March, at ten o'Clock precisely, for the proof of debts; the second meeting on Saturday, the 2d of April, at ten o'Clock precisely, also for the proof of debts, and for the election of a trustee or trustees, who shall administer the said estate.

JUST PUBLISHED,

AT THE OFFICE OF THE "ZUID AFRIKAAN,"

THE CAPE OF GOOD HOPE

SHEET ALMANACK,

FOR THE YEAR 1831.

At the *reduced* Price of Eleven DOUBLE G.'s, equal to Eightpence and Seven-eighths!!!

WANTED TO HIRE,

FOUR Strong Labourers. Inquire at the Stores of H. VOS & Co., Church-street, No. 6.

AMATEUR THEATRE.

THE Dutch Amateur Company, playing under the Motto—"TOT NUT EN VERMAAK," will perform shortly, by particular desire, "ROBERT, or the BANDITTI," a Comedy in five Acts. The Night will be fixed hereafter.—None but Subscribers will be admitted; for which purpose Subscription Lists will be drawn up as usual.

WITHOUT RESERVE.

AT Half-past Nine o'Clock on TUESDAY next, the 22d instant, the remainder of the Norway Deals and Dutch Klinkers will be put up to Public Auction at H. M. Custom House; after which a Public Sale of Sugar, Rice, Soap, Sweet-oil, British Goods, &c. &c. will be held at the Stores of

HAMILTON ROSS & Co.

PUBLIC SALE.

ON THURSDAY, the 31st instant, a Public Sale, will be held at the Place of Mr. NICOLAS SMUTS, at Paardeberg, for account of Mr. GERRIT NIEUWOUDT, 1,500 very excellent and superior fat Sheep, and 50 Ditto, slaughter Oxen and Cows, worthy the attention of Butchers and others.

Vendue Office, Paarl, March 14, 1831.

NOTICE.

MERCANTILE and other good Acceptances discounted at the Counting-house of the Undersigned. Wanted to purchase Spanish Dollars and Rupees.

HAMILTON ROSS, & Co.

FOR SALE.

THE Place *Rondhuis*, situated at Camps Bay. Inquire of the Proprietor, J. C. HORAK.

FOR PRIVATE SALE.

AT the Undersigned, a Slave Boy, about 28 Years of age, born in this Colony.

M. C. NEETHLING.

Stellenbosch, March 14, 1831.

THE Undersigned, Agent to the "Zuid Afrikaan" Newspaper, requests those who have not settled their Quarter's Subscription for that Paper, to come and pay the same on or before the last Day of this Month.

Stellenbosch, March 14, 1831.

M. C. A. NEETHLING.

WANTED FOR THE VILLAGE OF THE PAARL.

A PERSON who can produce good Testimonials of his conduct and abilities to teach English Grammar to Three or Four Children, and is also able to give Lessons on the Piano Forte. He will also be required to assist in a Notary's Office. Whoever should feel disposed to undertake the same, may obtain further information by addressing a Letter to A. P. H. at the Office of this Paper. A good Salary, with Board and Lodging, will be given.

TEN RIX-DOLLERS REWARD.

ABSCONDED in the course of the Month of October, 1829, a Slave Girl named Saronie of Mosambique; she has a hole through her upper lip. Whoever will bring her to the Undersigned, shall receive the above reward, and those harbouring her after this notice will be prosecuted.

J. NICOLAAS JOOSTE, Js.

Middle Roggeveld, District of Worcester.

IN THE PRESS,

AND WILL BE IMMEDIATELY PUBLISHED,

THE CAPE OF GOOD HOPE

POCKET ALMANACK

For 1831.

This useful and compact Almanack is now in great progress. It embraces all the *necessary* subjects of Colonial Information without any *superfluities*. The convenient size, the beauty of its Typography, and the superior quality of the Paper, will render it desirable to the Public generally. As only a few additional Copies will be printed beyond those already subscribed for, early applications are recommended.

PRICE.—Plain bound in Roan, ... 2s. 6d.
As a Memorandum Book, with pockets and a flap,
In Morocco leather 4s. 0

☞ In order to meet the wishes of Subscribers and others, it will be necessary for them to inform the Compiler *immediately* how they would have their copies bound.

⁂ It cannot be matter of much moment whether the *Compiler* or the *Purchaser* pays the charge of transmission. The Postage will be only ONE PENNY;—any Purchasers, however, who cannot absolutely afford to incur it, need not distress themselves on that score, as the compiler will be very willing to ease them of so heavy a charge.

"A penny saved is a penny gained!"

THIS Night died, to our utmost grief, our dearly beloved Son, HENDRIK, aged Five Months, of which Notice is given to Relatives and Friends.

D. J. EKSTEIN,
A. EKSTEIN, *born* CLOETE.

Kirstenbosch, March 15 1831.

THIS Night, at Two o'Clock, died my beloved Husband, JAN WOUTER NEETHLING, aged 34 Years and 22 Days, of which Notice is given to Relatives and Friends.

MARIA JOHANNA CLOETE,
Widow of the late NEETHLING.

Stellenbosch, March 17, 1831.

NOTICE is hereby given to Relatives and Friends, that our beloved Daughter CATHARINA WILHELMINA DOROTHEA, died on the 15th instant, aged Eight Years and Seven Months, to the utmost grief of her Parents.

A. P. HERBOLDT,
M. L. HERBOLDT, *born* KLEYN.

Cape Town, 17th March, 1831.

SHIPPING INTELLIGENCE.

ARRIVALS IN TABLE BAY.

March 12.—Santa Anna, Spanish ship, Don M. de Lamata, from Manilla Dec. 22, to Cadix. Cargo sundries.—Passengers, His Excellency Don Marianna Rieaport, Mariscal de Campo, Don J. Perez de Urionda and Lady, Dr. Fernando Casas, Don G. Fernandes de Bedoye, 2 Captains, 2 Lieutenants, 17 Soldiers, 8 children, and 4 servants, and 10 Criminals.—Put in for refreshments.

Agents, Thomson & Co.

12. Sesostris, ship, A. Yates, from Singapore Jan. 10 to London. Cargo general.—Passengers, Lieut. Welch, and Mr. Stuart.—Put in for repairs, having sprung her mizen-mast.

Agents, Thomson & Co.

15. Sophia Jane, steam schooner, C. Biddulph, from Plymouth Dec. 17, to Sydney. Passengers, Mrs. Biddulph, 2 children, and 2 servants.—Put in for refreshments.

SAILED OUT OF TABLE BAY.

March 12.—Amelia Wilson, P. Allen, to London.
13. George IV. Capt. Haydon, to Algoa Bay.
14. Sir Jas. Saumarez, P. Machon, to Rio.
14. Aquila, J. Taylor, to London.
17. H. C. S. Canning, to London.

VESSELS IN TABLE BAY.

Ships—Greenock, Creton, Sesostris, and Santa Anna.
Barks—Sir Joseph Banks and Gesusters.
Brigs—Calypso, Lavinia, and H. M. S. Badger.
Schooners—Corsair and Conch.
Ditto—Sophia Jane, steamer.

VESSEL IN SIMON'S BAY.

Ship—H. M. S. Maidstone.

CHRISTENINGS.

In the English Church, Cape Town, Sunday, March 13, by the Rev. George Hough, M. A. Senior Colonial Chaplain.

A daughter of Mr. Thomas Fairclough, baptised Catharine Elizabeth.

A daughter of Mr. Thomas Cobern, baptised Amelia Sarah.

In the Military Chapel, Sunday, March 13, by the Rev. B. C. Goodison, Chaplain to the Forces.

A son of Serjeant William Dillon of H. M. 75th Regiment, baptised Frederick William.

CAPE TOWN.

Edited by R. J. STAPLETON, Concordia Garden.—Printed and Published by the Proprietor, C. N. NEETHLING, No. 1, Shortmarket-street.

South African Public Library

BYVOEGSEL

Tot de ZUID-AFRIKAAN, No. 50.—Vrydag den 18 Maart 1831.

Vervolg van het Hollandsch Nieuws.

De gezigteinder begint voor ons vaderland meer en meer op te schemeren. De Brusselaren beginnen beduicht te worden. Immers in eenen brief uit Brussel van den 20sten, in het fransch ministerieel avond-blad geplaatst, wordt geleezen, dat men aldaar zeer in verlegenheid is, ten aanzien der aanstaande regering.

Nog wordt in dien brief gelezen, dat een diplomatiek persoon, die door Rusland en England aan het provisioneel bestuur gezonden was, hetzelve zou berigt hebben, dat de vier groote mogendheden, England, Rusland, Oostenryk en Pruissen, vast besloten hadden, het traktaat in 1814, betrekkelyk de onschendbaarheid van het Koningryk der Nederlanden, te handhaven. Oostenryk en Pruissen zouden, volgens dien zelfden brief, zich gereed maken om op Belgisch grondgebied te rukken, terwyl England, tot dat zelfde einde, een eskader van ettelyke stoombooten en eenige Schotsche regimenten zouden leveren.

Ook de toon van den *Courrier des Pays-Bas* schynt eenigzins lager gestemd te wezen. In deszelfs nommer van den 21sten Oct. wordt de volgende zinsnede gevonden;

"De wezendlyke moeyelykheden van onzen toestand vermeerderen van dag tot dag; het openbaar vertrouwen is vernietigd; alle handelzaken staan geheel stil: de fabryken zyn gesloten; de nyvere en vemogende ingezetenen worden met bankbreuk en armoede bedreigd; de lagere klassen des volks hebben geen werk, en zien niets dan ellende te gemoet. Thans troosten ons de toverwoorden vryheid en vaderland nog; misschien zullen deze woorden over eene maand, met rust en brood gelykluidend zyn."

Correspondentie.

"Oude Gekken, zyn de ergste van alle Gekken."
"OLD ADAM."

Aan den Redakteur:—Myn Heer,—De waarheid van de bovenstaande krachtige spreuk, heb ik, geloof ik nimmer meer bewaarheid gevonden dan toen ik in uwe laatste Courant de brief las, geteekend, "Een oud Man die betere dagen gezien heeft," waar in de Schryver, na zich over het geweld der Policie Dienaren in *de zaak van Bosman* te hebben opgehouden, verhaald, hoe in het jaar 1779, een zeker Fiskaal Boers uit zyn Post was gezet, door de Staten Generaal, om dat de Burgers van de Kaapstad te zamen waren gekomen en de Dienders hadden afgeklopt, om dat zy een Burger, zonder "Decreet van den Regter," hadden gevat, eene handelwyze welke, zoo als hy zegt, te dier tyd tegens de Wetten streed, uitgezondert in gevallen waar in de overtreder *op de daad wierd betrapt*: en hy vraagt of er eenige verandering in die Wetten heeft plaats gehad.

Deze vraag, Mynheer de Editeur, zal ik met uw verlof beantwoorden; en ik verzoek dien oude Heer te mogen verwyzen naar het 23ste Artikel der Ordonnantie No. 40, welk zegt,

Dat "De Baljuw en zyne onderhorigen, Superintendent der Policie en zyne onderhorigen, en Veld-Cornets, en *alle Dienaren en Policie Officieren*, en andere Beambten des Geregts, belast met de uitoeffening van Crimineele Gezagbrieven, het regt hebben om, in geval van Misdaden of inbreuken op de Publieke Rust, in hunne tegenwoordigheid gepleegd, of *van welkers pleging zy kennis* dragen, door de bekendmaking van anderen, zoodanig persoon in hechtenis te nemen, en na zoodanigen overtreder in hechtenis te hebben genomen, zal zoodanig Baljuw of ander Beambte, den overtreder dadelyk naar de naast by gelegene Magistraat vervoeren, om volgens de Wetten met hem te worden gehandelt.

Hy gaat dan voort, na een lange morgenspraak over "*Vrye Burgers*," met u te verhalen hoe zekere Mr. Stadler zich by den Magistraat beklaagde, dat hy door een Diender, zonder Decreet van apprehensie, was gevangen genomen; hoe de Dienaar was teregt gesteld geworden, en hoe den Burger Stadler met de straf die den schuldigen opgelegd was, zich te vreden had gehouden.

De knorrige oude Heer, vraagt vervolgens, Moet de zaak van Bosman hier by blyven? Hetwelk naar ik vermeen wil zeggen: "Moeten er geene verdere stappen in genomen worden."

Deze vraag behoorde hy aan Bosman te rigten, die het best dient te weten, wat hy van mening is; daar zullen zeker geene stappen in de zaak genomen worden, ten zy hy zyne klacht voor den Klerk van het Vredegeregt brengt, en zoo als den Burger Stadler deed, den schuldigen te regt doet stellen, en dan zal hy misschien even zoo te vreden zyn met den uitslag als den Burger Stadler was.

Hy verzoekt u dan Mynheer de Editeur, hem te vertellen wat de *Rechten van een Burger zyn*. Dit moet ik geheel aan u overlaten hem uit te leggen, dewyl ik bekennen moet dat ik niet begryp wat in de algemeene bewoordingen *Burger Rechten* begrepen is, hoe wel ik uit zyn eigen verhaal eerder moet veronderstellen, dat die zelfde regten, welke die ook mogen zyn, sedert de "goede vorige dagen," van welke hy spreekt, eerder uitgestrekt als geschonden zyn geworden: want hy verhaald u, om zyne eigene woorden te bezigen, dat, zoude hy *nu* zyn *Slaven* Meid een klap geven, hy zeker daar over zou bestraft worden!—Dit, denk ik, voelt de oude Man als eene schrikkelyke nieuwe invoering in zyne Burger Regten; maar het overtuigd my dat te dezer tyd, Kaapsche Burgers, het zy *vry* of *lyfeigene* voor geweld zyn beveiligd, daar zelfs eene arme Slave Meid thans niet ongestraft door een oud Man van 70 jaren kan worden geslagen.

Ik ben, Myn Heer, enz.

Een jongman van 25, die te vreden is met de zaken zoo als ze zyn.

Toen *Socrates* zich veele moeite gegeven had om een *Wys* man uit te vinden, en tot dat einde met veele Wysgeeren, Dichters en Kunstenaars had geraadpleegd, kwam hy eindelyk tot het besluit dat alle menschen *Dwazen* waren, en alhoewel dit hem zoo wel veel ergernis als Nyd op den hals haalde, liet hy niet na het in alle gezelschappen openlyk te belyden.

Anat. of Melancholy.

Mynheer,—Daar ik niet tot die geenen behoore, welke door hun vernuft uitmunten, of zoo als de Editeur van een Nieuwsblad, zonder tegen party alwetend zynde, uit hoofde van het ambt hetwelk hy bekleed, zal ik my hoch heden nog ooit, door myne eigene gevoelens en opmerkingen laten vervoeren, maar my integendeel bepalen, om eenige stealtjes van *erkende waarheden* aan te halen, ten einde het oogmerk dat ik bedoel, te bereiken; dit oogmerk is, het zeer menschlievende, om aan de zoodanige uwer lezers die het nog niet weten te leren, dat het veiliger is om in moeyelyke omstandigheden, zoo als die, waarmede zy thans omgeeven zyn, de inspraak van gezond verstand, den graad van onderscheiding die in het algemeen ieder een bezit, te vertrouwen, als de onbestendige en glanzyke opwellingen van het vernuft.

De dwaasheden des zoogenaamde wyzen, deden voormaals Democritus van lagchen uitschateren, * thans lagchen niet alleen gehele volken daarom, maar handelen zelfs een zoo na dat zy de ongerymdheid daarvan hebben ingezien.

De uitboezemingen van wysheid waarmede ik my voorgenomen heb, uwe Vaderlandslievende Kolommen van tyd tot tyd te verryken, zoowel as om onderwerpen voor verligtende Inleidings Artikelen te leveren, † zullen hoop ik de angstige oogenblikken van zulke bedroefde vooruitzichten verzachten, als de onlangs genomene en verdere te nemene maatregelen in het Moederland aan de Ingezetenen van deze ongelukkige Kolonie verorzaken.

Belastingen, de byna dagelyksche aanranding van het eigendom der slaven bezitters, en de door de wetten veroorzaakte verkeering van byna alle werklieden die geene slaven zyn in rondzwervende Landloopers, alle onderwerpen van het diepste belang voor de Kolonisten zynde, houd ik my verzekerd, dat de gevoelens van de *Voornaamste Mannen*, (waaronder ik natuurlyk Editeurs van Nieuwspapieren mede rekene) of van sommige derzelver, uwe lezers aangenaam zullen zyn.

De Vermaarde *John Adams*, wordt verhaald zich in de Geschiedenis der Amerikaansche Staten Omwenteling, die onder het toezicht van het Genootschap tot verspreiding van nuttige wetenschappen is gepublicoerd, omtrent het onderwerp der wetten dus te hebben uitgedrukt. "*De wetten moeten onder alle veranderingen van Regeering, wanhelingen der driften, of vervoeringen van verbeeldingskracht, eene gezette onafwykende loop blyven behouden, zy moeten niet voor de onbestendige wenschen, verbeeldingen, of broddronkene luimen der menschen buigen.*

Wat is echter de gewoone uitlegging der wetten met betrekking tot de Eigenaars van Slaven in alle de Kolonien geweest, die, zoo als het door een ieder erkend wordt, hun eigendom, in de stipste overeenkomstigheid met de bestaande wetten hebben verkregen, dat vyf of zes geestdryvers, aardsche Heiligen genoemd, die hunnen weg naar den hemel, op eene kortere wyze wilden vinden, als andere menschen, door eene menigte van onkundige lieden door de schandelykste lasteringen, terene hunne Naasten op te ruyen, en om de Rovery aantemoedigen, eerst het eigendom van iemand onderschatten, en daarna in zekerheid voortgaan, om in den naam van eerlykheid en zelfs van Godsdienstigheid hem daarvan geheel te beroven, daardoor duidelyk bewyzende, dat de vermaarden John Adams, fraaye uitdrukkingen omtrent de onschendbaarheid der wetten, liever zyne fraaye onzin mogt worden genoemd.

Mr, F. Burton (een ander vermaard Personagie) toen hy verscheidene Petitien aan het Parlement, op Maandag den 12 July inleverde was, zeide hy zoo als de Atlas het verhaald,) overtuigd, dat er niets goeds kon worden gedaan, voor dat het volk van Engeland besloot om geen persoon in het Parlement te zenden, die zich niet vooraf had verbonden om deeze hatelyke lyfeigenschap af te schaffen.

Mr. Smith (wordt ons in hetzelfde Blad vermeld,) hield staande, dat geene schadeloos stelling kon geëischt worden in de *mala prohibita* waarvan slaverny eene uitmaakte.

John Fairbairn Esq. Editeur van de "South African Commercial Advertiser", *gebied* als volgt:

De liberaale factie. is buiten twyfel de party, die dagelyksch toeneemd in Engeland, en voorzigtigheid zoo wel als grondbeginsel wyst ons aan, om ons met hen te vereenigen als onze eenige zekere weg.

Zoo raadt ons de man, wiens tegenstand tegens *dwingelandy* en *onderdrukking*, hem onlangs een geschenk van de Kolonisten te beurt liet worden! Van waar koomt deze onnozele geest met een, uit de holen des geheims, maar die der voorstanders van den eenmaal vuurigen voorstander voor Volks Regten en eigendom.

De moeyelykheid om het raadzel op te lossen kan misschien niet zoo erg zyn, als het in den eersten oplag ons moge toeschynen, het schynt dit te weezen: *De liberaale Party in Engeland* zegt hy, *is zonder tegenspraak die welke in kracht toeneemd*. Nu het is wel bekend, dat het Genootschap tegens de Slaverny in London, waarvan Mr. T. Pringle de geheim schryver is voornamelyk uit ryke lieden bestaat, en dat het even zoo wel bekend is, dat de *mildadigheid* van het Genootschap geene palen kent, (de verbazende som van £800 jaarlyks voor de diensten van eene enkele ganzenschagt betalende) is het in het minst niet te verwonderen, dat zulk eene mildadige Party, de overhand zoo wel in Engeland als aan de Kaap de Goede Hoop heeft.

Sir A. Grant aan de zyde van gezond verstand, en algemeene eerlykheid optreedende merkte gedurende de beraadslagingen aan, dat hy het gevoelen van het algemeen belang der West Indische Kolonien aan den dag leide, wanneer hy gebruik maakte van de woorden ontlange in een adres aan Zyne Majesteit geaddresseerd, te weeten, dat indien private eigendommen ten dienste van het algemeen belang wierden vereischt, het aan het publiek stond, die te eischen en daar mede te handelen zoo als hun goed dachte. Indien dat geene, waarvan het bestaan der planters, dat is der Slave-eigenaren afhing, waarop zy steunden, om hunne rang in de maatschappy te behouden, geeischt wierd tot algemeen welvaren, dat dan in Godes naam die eigendommen door het algemeen mochten worden aanvaard. Dat wat hem zelf aanbetrof, hy zich te vrede zou houden, met een gering gedeelte van het geen hy gemeend had zyn eigendom te zyn. Het zou hem lief zyn, dat zyne handen daarvan zuiver waren, dewyl hy en andere eigenaren op eene zoodanige wyze aangevallen wierden.

Geen onafhankelyk Man in deeze Kolonie, laat hem Slave-eigenaar zyn of niet, zal, vleye ik my, voor een oogenblik aarzelen om met Sir A. Grant uittroepen, "Indien private eigendommen voor publieke belangens vereischt worden, laat die door het algemeen worden aanvaard, en daarmede gehandelt zoo als zy verkiezen" noch om daarby te voegen; Indien gy die op eenigerlei wyze ontneemd, die strydig is met het regt van privaat eigendom, dat is, zonder ons eene billyke schadevergoeding aan te bieden, zullen wy, ons moetende onderwerpen, dewyl wy de zwakste zyn, daartegen plegtig moeten protesteeren, als tegens eene onregtvaardige handeling.

Ik ben, enz.

GEEN HEILIGE.

* Een Man, zoo als wy vernemen, van gelyk gezag en vermaardheid als de Themistocles van de S. A. Commercial Advertiser.

† Wy stellen nadrigt voor, dat de *Zuid-Afrikaan* voorzal voorzien, om de lange redeneringen welke niets bewyzen als zyne dwaasheid in den schryver, zoo wel als zyne liefdevoed om als een Orakel aangezien te worden ter zyde te stellen. Het Kaapsch Publiek heeft zich hiermede lang genoog te vreden gehouden.

THE SLAVE LAW—RECORD BOOKS.

Sir, It is a case generally known, that the Inhabitants of this Colony have presented Memorials to His Excellency the Governor, praying that the Law respecting the Record Books of Punishments might be repealed, or that a suspension of that part of the New Enactment respecting Slaves might take place until His Majesty's pleasure upon the grievances stated by the inhabitants against it might be known. We find this at large in the *South African* of the 7th and 21st January last, where it is stated, as His Excellency's reply, "That he had no power to grant their prayer, but that the inhabitants should patiently await the result of the representation to His Majesty."

The hope, therefore, that His Majesty would take into consideration the grievances they had stated, similarly as was done in respect to that hateful Law, contained in Ordinance No. 19, *where the accused was enjoined to prove his innocence in lieu of the plaintiff proving his guilt*, appears to have soothed the minds of the inhabitants, and they had reason to expect that the answer from the King should have been waited for, before the inhabitants were called upon to make their returns for the first six months. But we find our minds again agitated by the Advertisement of the Protector of Slaves, dated 10th of March last, calling upon the Proprietors of Slaves to appear on the 11th of April, to make their returns.

We have perused the Ordinance over again, to see whether we are wrong in our opinion or not. And we find it in Art. 29, plainly laid down, that the Slave-owners shall make their returns in April and September, for the *Six months elapsed* since the 1st of January. It appears therefore, that the *first* return must be made in *September*, for the six months, beginning from January 1831, and that the *second* return day for the six months beginning from 1st July, and expiring 31st 1831 must fall in April 1832.

How then do we ask, is it possible that the Slave-owner, can make a return to the Protector in April next, *of the elapsed six months*, as the Record Books have been issued (as per Art. 20), in December 1830, and do not therefore commence but from the 1st of January 1831. The Protector of Slaves has as little right to deviate from the letter of the Law which is plain enough, as to make the Slave Law, under which the inhabitants suffer so grievously, still more unsupportable. We doubt, whether the Protector has a right to call upon the Proprietor of Slaves to make a return for *three months*, when the law directs him to make a return for *six months*.

As we have been informed that a general dissatisfaction is manifested upon this point, we find it our duty to convey our opinion to the Slave-holders, which is, that, by Memorial properly presented to His Excellency the Governor, the inhabitants should pray, that the Protector is not justified in insisting upon a *quarterly* return, when the law directs it to be taken *half-yearly*.

We speak only of those few who have taken out the Record Books, as we are informed that but very—very few of the Slave-holders have taken them, because it is an impossibility to comply with this law. We acknowledge the impossibility thereof.

The Memorials of Grievances have already been forwarded, and we trust that His Majesty's Ministers, having an interest in the peace and tranquillity of the Colony, will advise His Majesty to make some alteration in that respect.

We are, Sir, your's, &c.
SLAVE-HOLDERS.

PROPOSAL FOR A GENERAL PETITION TO PARLIAMENT FROM THE SLAVE-PROPRIETORS.

Sir,—At a moment like the present, when the minds of many of the Slave Proprietors appear to be agitated, either from a fear of being totally deprived of the services of their Slaves, or from suffering themselves besides, to be impressed with a false idea, that compensation will not be made to the slave owner, should slavery be abolished, which they and others are apprehensive that more serious consequences will arise therefrom, than from any act passed in favor of the Hottentots. I am induced to believe that any suggestion intended for the public good on the occasion may be acceptable.

Now, since the feelings of thousands, of such of the people in England as are entirely ignorant of the real treatment of slaves, have been extremely excited by the vilest misrepresentations, insomuch as to have caused numerous petitions to be made for the abolition of slavery, and that it was expected the slave question would be brought under consideration on the 15th of February, yet its vast importance, if taken in every true point of view, will undoubtedly show the necessity of having further information from the Colony, whereby time will be gained for the inhabitants, which they ought to embrace, and not delay any longer in their petitions on the subject.

The English, as a people misled, having petitioned for the abolition of slavery, we should, like skilful navigators, endeavour to avoid the storm, a port is near, refer to the Government advertisement of the 14th of February last.

The slave proprietors of South Africa, particularly such as reside in the country districts, may be deemed alike interested in the slave question; well then, I have to suggest, that the nearest Field-Cornet to the Drostdy of each District, should immediately take the opinion and advice of some of his most intelligent neighbours on the subject of a petition, and have it drawn up, with a faithful representation of the general treatment of the slaves in the District, and that it, by the co-operation of the other Cornets, be signed by the inhabitants returned, and duly forwarded as addressed; and that four or six of the late Wardmasters, serious in the service, who have also served as Heemraden here, likewise draw out a petition, and with the other late Wardmasters obtain the signatures thereto of the slave proprietors of Cape Town, and forward it agreeable to its address.

What I have suggested, from having already purchased experience at the highest rate in this Colony, and my sincere wishes for its prosperity, I hope will not be disregarded; should we not before the summer is too far spent, so provide, to the utmost of our abilities, as to have less reason to fear from any stormy weather of the approaching winter than if negligent in that essential part of our duty? Yet I have no doubt but better suggestions might be advanced, still it must be admitted that in instances of almost immediate danger, our best advice or assistance may not be unacceptable. I therefore hand you what I have suggested, and trust it will have the desired effect.

I am, &c. J. T. M.

HOTTENTOT CUNNING AND DECEPTION.

Port Elizabeth, Feb. 25, 1831.

Sir,—

It would appear, that however far we are enabled to speak as to the progress made in Civilization, through the medium of our Missionary Brethren, among the Hottentots, we must also add, they have made as rapid progress in all that deep and cunning art of villainy so often exercised by, it must be admitted, our more enlightened countrymen at home; and I will venture to say there never was an act of swindling so effectually executed as the following, or a better time chosen to effect it,—the payment of the *Opgaaf*.

On Saturday a Mr. D. Lantman came in here with a load to market, and called at the house of Mr. J. O. Smith and Mr. Placket, his Hottentot leader. Piet Slinger, did not, however, leave the Bay with his master, and fancying himself known from the above circumstance to these his brother burghers, on Monday morning called on Mr. J. O. Smith with an artful story, that his master, having lost his horse in the Bay, he was impounded, and for the fees, six shillings, requested Mr. S. to let him have the money, which Mr. S. refused; he then went to Placket, who, less credulous, gave him one shilling; with this Slinger went away, but shortly returned, saying, the toll money charged was six shillings, when he (Placket) gave him 2½d. more. Our worthy citizen then went to the pack-house of Mr. Nortin, where he met a Mr. Lucas, his clerk, delivering to him Mrs. Scorey's compliments, that she was making up a bundle of raw hides for Cape Town, and would be obliged by his lending her a couple, which Mr. Lucas readily believed, there being a vessel in the Bay at the time taking in cargo for Table Bay; having thus far succeeded, he goes immediately to Mrs. Scorey, informing her, his master sent her a hide for sale, and requested the ready money for it, as he wanted to pay his *Opgaaf*, and that he had also a smaller one which he would take goods for. Mrs. S. paid him for the first, being a large one, 5 Rds. and for the smaller, three handkerchiefs and a bottle of brandy; the which, however, proving to be a falsehood, the oppressed Lamb of innocence was immediately apprehended, and committed for trial next Circuit.

So much for civilisation. Would such a thing have entered the head of a Hottentot twenty years ago? I deny it.

Public—take warning what you buy from Hottentots.

VERITAS.

THE HOTTENTOTS—DARING AND BAREFACED ROBBERY.

Clan William, 28th February, 1831.

Sir,—I must inform you that, on the 24th instant, an investigation took place before the Magistrate, upon eight Hottentots, who had not only stolen *forty* head of cattle from an inhabitant of this District, and his children, from off his place situated at Oliphant's River, only distant eight hours ride from this Drostdy, but did likewise trade with them, having sold the said cattle in lots, not only in the immediate vicinity of the Drostdy, but even *in it*, and further, along the road towards Groenekloof, to some of the inhabitants, to an amount of from 90 to 100 Rds. in cash. This gang likewise stole some horses at the Verloren Valley, in the Cape District, in order the speedier to drive away the stolen cattle, which they did; and in order to prevent detection, bartered the horses for others. The robbery of the cattle having been detected, they were pursued and overtaken, by means of which some of the cattle, which they had not disposed off or slaughtered, were recovered, as well as all those purchased by the inhabitants, who have now lost what they paid for them; a hard case, as it is the consequence of the great privileges granted to Hottentots, which has occasioned them to be misled in this manner.

Amongst those who purchased the cattle are some poor people, who were obliged to give back the cattle to the right owners, and have no hope of recovering a farthing of the money they paid for them, and all this because a Hottentot is permitted to wander about the country without a pass or permit. They did not only steal the cattle, and sell them as their property, but even assumed fictitious names, which could not be found out, as nobody had a right to ask them for their passes or permits.

You would do well to give this circumstance a place in your paper, as a warning to others not to purchase anything from a Hottentot, and to avoid being misled and robbed in like manner, by following up the spirit of the Home Government, and placing so much confidence in that race, who, for all the boons granted to them, in most instances, repay them with ingratitude.

The now confined robbers did likewise attack travellers along the road, and make themselves masters of their goods, remaining for some days in the vicinity of the place where it happened, so that we may say they are worse than the Bushmen along the Frontiers, who only rob to satisfy their hunger; and although they sometimes do it in a destructive manner, never do it from wantonness, or for the sake of trafficking with it, as in this case, in the most barefaced manner, amongst the inhabitants, living not farther than two, three, or four hours' ride from the place where the cattle was stolen, and coming even to the Drostdy to sell part thereof to the Jailer.

I am, &c. A FARMER.

Emigration and Remigration.—We inserted, some months since, a paragraph, in which we gave an account of an eccentric being from this neighbourhood who had sailed for America, provided with the wherewithal to pay charges, in the shape of a *stone and a half of sovereigns*! This adventurer has returned to "Old England" within these few days, and is at present sojourning at Beverly, if not much wiser than when he left Yorkshire, at least better reconciled to his native country. The reason of his re-appearance in this quarter will be found in the following anecdote. On his arrival at New York, he walked through the streets of that opulent city, scanning every novelty with a curious eye, with the intention of devising the means of employing most profitably his talents and his sovereigns. After viewing many rarities, he was struck by the sight of a large building which professed to be a "coffin warehouse." (It seems that the Americans, who are large dealers in ready made goods of all sorts, are accustomed to keep a supply even of such lugubrious articles on hand). The Yorkshireman went in, and observing a very large quantity of those narrow tenements of the dead, of shapes and sizes to suit all customers, heaped up on every side, waiting for tenants, he shrewdly remarked, that "people must die a great deal faster there than they did in England, or there could be no occasion for such numbers of coffins." He immediately returned to his inn, inquired for the next vessel for his native land, took his passage, and actually sailed on his return home, after having remained in America *only four days*!—*Hull Packet.*

A Cockney walking one morning in the country, observed a female standing at the door of a decent farmhouse; thinking to show his wit, he inquired if the pigs were fed? to which she answered, "you know best whether you have had your breakfast."

CAPE TOWN.

Edited by R. J. STAPLETON, Concordia Garden.—Printed and Published by the Proprietor, C. N. NEETLING, No. 1, Shortmarket-street.